

Merhaba,

Sizlerle yeni sayımızda buluşmuş olmaktan dolayı büyük bir sevinç duyuyoruz. Mayıs ayının yoğun gündemiyle çıkarıyoruz bu sayımızı. 1 Mayıs'a ilişkin değerlendirmelerimiz sürerken, Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların idam edilmişlerinin 32. yılında yapılan eylemler, etkinlikler yer alıyor sayfa-larımızda.

Bu sayımızın başyazısında, dünya proletarya ordusunun bir müfrezesi olmanın nasıl mümkün olabileceği üzerinde duruluyor. Devrimci Marksizmin proletarya enternasyonalizmini nasıl anlaması ve pratik olarak nasıl yaklaşması gerektiği çeşitli yönleriyle açıklanıyor. Kendi bulunduğu alanda proletaryanın devrimci görevlerinden kaçarak sosyal-reformist bir çizgiye kayanların uluslararası alanda proletaryanın enternasyonal görevlerini yerine getiremeyeceği, bir ülkede proletaryanın ve doğal olarak uluslararası alanda da proletarya enternasyonalizminin gerçek politik temsilcilerinin kim olduğunu sınıflar savaşımının belirleyeceği vurgulanıyor. Teoride politikada ve pratikte en ileriye temsil edenlerin uluslararası ilişkilerde de durumlarına denk bir konum elde etmelerinin gerekliliği anlatılıyor.

28-29 Haziran'da İstanbul'da yapılacak olan NATO Zirvesi yaklaşıyor. Bugünden bu zirveye karşı kimin ne yapacağı az çok belirginleşmeye başladı. Emperyalizmin askeri-polis örgütü NATO'nun İstanbul'da yapacağı zirveye sosyal-reformistlerin hangi noktadan karşı çıkacağı az çok bilinen bir şeydi; onlar, her zaman olduğu gibi, akıllı-uslu bir şekilde, dostlar alışverişte görsün diye pasif protestolarla yetineceklerdi. Daha çok bu zirveye hazırlanmak amacıyla kurulan ve içinde devrimci yapıların da bulunduğu NATO ve Bush Karşısı birlik de şimdi bu noktaya gelmiş bulunuyor. Bu nedenle 28-29 Haziran'da İstanbul'da yapılacak NATO Zirvesi'nin engellenmesi, bugünden tehlikeye düşmüş görünüyor. Bu sayımızın gündemini emperyalizmin askeri-polis örgütü NATO'nun bugüne kadarki "icraatlarına" ve İstanbul'da yapmayı düşündükleri zirveye devrimci ve komünistlerin nasıl hazırlanması gerektiğine ayırdık.

Irak'ta halkın emperyalist işgalcilere karşı verdiği mücadeleye, günden güne daha da güçlenerek devam ediyor. Bunun karşısında başını ABD faşist yönetiminin çektiği emperyalist devletlerin havı dökülüyor, gerçek yüzleri ortaya çıkıyor. Ebu Garib cezaevi'nden tüm dünyaya ulaşan işkence fotoğrafları, emperyalizmin vahşetini tüm açıklığıyla ortaya seriyor. İşte emperyalist-kapitalist sistem budur: işkence, terör, halkların katledilmesi, insanlığa karşı savaş...

Bir gün insanlığın emperyalist-kapitalist sistemin tüm kalıntılarına şaşarak bakacağına, sosyalizmin insanlığı bu vahşet ve barbarlıktan kurtaracağına olan sonsuz inancımızla, yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

DETAK'tan Basın Açıklaması

Zindanlardaki baskılar ve zor yöntemleri, son dönemde daha da şiddetlendi. 19 Aralık katliamından sonra siyasi tutsakları F tipine kapatan devlet, şimdi de kadın tutsakları M tipine sevk ediyor. Sevk sırasında yapılan insanlık dışı arama ve saldırılar tutsak aileleri tarafından tepkilere yol açtı. Geçtiğimiz haftalarda Kartal Özel Tıp Zindanı'ndan Gebze M Tipi Zindanı'na sevk edilen siyasi tutsak Zuhal Sürücü ve Serpil Cabadan saldırıya uğramış cezaevi yönetiminin keyfi baskılarına maruz kalmışlardır. Hem Kartal zindanından çıkarılırken hem de Gebze'ye kapatılırken, gardiyanlar ve jandarmalar tarafından zorla soyulmak istenmiş, buna direnen tutsaklar ile jandarmalar arasında arbede yaşanmıştır. Bu konuyla ilgili DETAK'lı aileler (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri), bir basın açıklaması yaptılar.

30 Nisan Cuma günü İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında Zuhal Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü, zindandaki baskıları ve uygulamaları anlattı. Sürücü "her konuda saldırı var. Çarşamba günü görüşümüz vardı. 4 bayanı arama bahanesiyle dövmüşler. Darp izleri vardı. Arama aletini kullanmıyorlar. İşkence olsun diye bunu yapıyorlar. Soyunun diyorlar, yeni bir yasaya göre Ölüm Orucu eyleminde bulunan aileler, çocuklarını ikna edemeyen aileler gözaltına alınacaklar" dedi.

DERGİMİZİN ANTAKYA ŞUBESİ AÇILIYOR

Burjuva “EŞİTLİK, ÖZGÜRLÜK ve KARDEŞLİK” Yerine MARKSİST SINIFLARIN KALDIRILMASI

Burjuva topluma ait ne kadar düşünce varsa, küçük-burjuva sosyalistlerin kafalarında yeneden parlamaya başladı. Çok gerilerde kalmış, eskimiş ne kadar burjuva kavram, ifade varsa, bu defa sosyalizm adına öne sürüldü. Bu anlayış “...sosyalizmin, burjuva toplumun fikirlerinin gerçekleşmesi olduğunu” sanıyor. Buna göre burjuva toplumun düşüncesi olarak “eşitlik, özgürlük” eğer, bunu bozan olgularından kurtarılabiliyse, kusursuz bir sistem haline gelebilir. O halde, sosyalistlerin görevi, burjuva toplumu değiştirmek değil, bu toplumun kavramlarını değiştirmek, onlara yeni, sosyalist bir anlam kazandırmaktır. Böylece bu işin kolay yolu bulunmuş oldu: kavramları dönüştürmek! O zaman burjuva toplum da değişmiş olur.

Bu şekilde burjuva düşüncelere dönüşün iki nedeni olabilir. **Birinci** neden, sosyalizmden büyük bir etkilenmeye karşın, burjuva düşüncelerden kopamamak. Böylece bir kriz anında, onlara tekrar sarılmak. Küçük-burjuva sosyalistlerin görüşlerinde, burjuva bir yön hep vardı. Bunu tüm teorilerinde, politikalarında görmek mümkün. Bilimsel sosyalizmi, her zaman, kendi küçük-burjuva anlayışlarına, demokrat, halkçı tarza çeviriyorlar. **İkinci** neden de, 1980’lerde sosyalist dünyanın başına gelen felaketlerden sonra, sosyalizme, proletaryaya güvensizlik duymalarıdır. Bu nedene bağlı olarak geleceği temsil eden ve insanlığın geleceği olan proletarya ve sosyalizme olan güvensizlik, onları geçmişe, burjuva toplumun düşüncelerine sığınmaya götürdü. Burjuva düşüncelerin, üzerlerinde ne ölçüde etki yaptığı günlük propaganda ve ajitasyonlarında gözlemlenebilir.

Ortalama solun, bayraklarının üzerinde yazdığı o eski Fransız burjuva anlayıştır: “Eşitlik, Özgürlük, Kardeşlik”. Bu burjuva görüş, bu defa sosyalistler tarafından gerçekleştirilmeyi bekliyor. Sosyalizmin bilimsel görüşlerinin yerine, Engels’in söylediği gibi, “...tanrıçaları, adalet, **özgürlük, eşitlik ve kardeşlik** olan modern **mitoloji**” konuluyor. Modern mitolojinin yazarları, Fransız aydınlanma çağıının parlak çocukları, ortalama sol düşüncede, üstü ör-

tülü olarak, bir kez daha önem kazanmaya başladılar. Küçük-burjuva sol hareket, geçmişin önünde işte böyle yerlere kadar eğiliyor.

Küçük-burjuva sosyalizmin gerçekleş-tirmeyi kendine görev bildiği “**eşitlik ve özgürlük,**” burjuva toplumun düşünceleri olarak, burjuva toplumun maddi ilişkilerini ifade eder. Marx’ın söylediği gibi: “*Dolayısıyla, ekonomik biçim, değişim her yöne doğru öznelerin eşitliğini getiriyorsa, içerik, madde o denli bireylerin, şeylerin **özgürlüğü**’nü getirir. Öyleyse eşitlik ve özgürlük, değişim-değerlerine dayanan değişimde dikkate alınmakla kalmaz, değişim-değerlerinin değişimi aynı zamanda her **eşitliğin ve özgürlüğün** üretici, gerçek temelidir. Saf fikir olarak bunlar, onun yalnız idealize edilmiş deyimleridir; hukuksal, siyasi ve toplumsal ilişkilerde gelişmiş olarak, onlar, yalnızca bir başka güçte bu temeldedirler.”(Marx, Grundrisse-1, s.166)*

Saf fikir olarak savunulan “eşitlik ve özgürlük”, yalnızca burjuva toplumun maddi ilişkilerinin “idealize edilmiş deyimleridir”. Ne var ki, burjuva fikirler, bizde çoğu zaman sosyalist fikirlermiş gibi ele alındı.

Burjuva **eşitlik ve özgürlük** feodalizmin yıkılmasında ileri bir rol oynadı. Avrupa’da kitleler “**eşitlik, özgürlük ve kardeşlik**” ile ayağa kalktı. Bu slogan, emekçi kitlelerin düşünsel yapısını bir yüzyıl boyunca etkiledi. Bu tür burjuva fikirler, proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları henüz, belirginleşmediği dönemlerde, emekçi sınıfların düşünsel gelişimini etkilemiştir. Ne zaman ki kapitalist sistemin iç çelişkileri keskinleşti, emek- sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiler ve sınıf savaşımı gelişmeye başladı, o zaman tüm eski anlayışlar tuzla buz oldu. Sınıf savaşımının yanında, Marksizm de tarih sahnesine çıkmıştır. **Bilimsel sosyalist** görüşlerin yanında artık o burjuva “eşitlik ve özgürlük”ün ne anlamı olabildi ki.

Burjuva **eşitlik** anlayışı feodal toplumsal katmanların kaldırılmasını hedefliyordu. Sosyalist eşitlik ise, **sınıfların kaldırılmasını** amaçlıyor. Burjuva “özgürlük”, iş-

çilerin emek güçlerini özgürce satmasının önündeki tüm eski engellerin kaldırılmasını; kapitalistlerin işçileri özgürce sömürmesini hedeflerken (gerçekte ise işçiler emek-güçlerini satmada sözde özgürdür; aslında kapitaliste bağımlıdır); proletaryanın özgürlük anlayışı özgür insanlardan kurulmuş yeni bir topluluğu, insanların, ekonominin baskısından kurtulacakları özgürlük alemini amaçlıyor. Bu ise burjuva “**eşitlik, özgürlük ve kardeşlik**” ile değil, **sosyalist, sınıfların** kaldırılması amacının gerçekleşmesiyle olacaktır. Görüldüğü gibi burjuva eşitlik ve özgürlük ile sosyalist eşitlik ve özgürlük farklıdır.

Marksizm’in, **sınıfların kaldırılması** görüşünün ortaya çıkmasından sonra, burjuva **eşitlik, özgürlük ve kardeşlik** tüm önemini kaybetti. Sınıf ilişkilerinin gelişimi ile birlikte eski burjuva görüşler buharlaşırken, Marksizm gitgide uluslararası proletarya arasında kök salıyordu. Artık uluslararası proletarya, sınıfların kaldırılması amacıyla ayağa kalkıyordu. Marksizm yalnızca emekçi sınıfların içinde derin kök salmakla kalmamış, burjuva dünyasını dahi etkisi altına almıştır. Bizim küçük- burjuva sosyalistlerimiz ise emekçileri, yeniden burjuva anlayışların etkisine sokmaya çalışıyorlar.

Büyük bir emek verilerek, emekçi sınıflar içinde derin kök salması sağlanan komünist düşünceleri söküp atmaya yönelik bir çaba var. Emekçi sınıflar tarafından tartışmasız kabul görmüş, **sınıfların kaldırılması** görüşünden sonra, **eşitlik, özgürlük ve kardeşlik** düşüncesine dönüş, burjuvazinin bu çabalarına hizmet ediyor. Böyle bir niyetinin olmadığını söyleyenler, o zaman burjuva sloganlara dönüşü nasıl açıklayacaklar? Bu açıkça Marksist- Leninist görüşlerden uzaklaşmak değil midir? Yoksa Marksizm-Leninizmi, burjuva görüşlerin gerçekleşmesi olarak mı görüyorlar. Böylesi çok önemli bir sorun sessizlikle geçiştirilemez. Herkes ileri sürdüğü görüşlerin ne anlama geldiğini bilmeli ve sorumluluğunu üstlenmelidir.

Komünistler, proletaryanın bilincinin burjuva düşüncelerle köreltilmesine karşı sonuna kadar mücadele edecektir.

“Orda, Bir Alan Var Uzakta...”

Uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs, üzerinde yaşadığımız topraklarda, daha önceki 1 Mayıslarda olduğu gibi, bir çok tartışmalara sahne oldu. Ve görünen o ki, daha bir hayli tartışılacak. Leninistler olarak biz bu tartışmaları yararlı görüyoruz; ancak tartışılması gereken işin özüdür, yoksa kimin kaç kişi olduğu, hangi alanın daha kalabalık olduğu vb değildir.

1 Mayıs'tan hemen sonra çıkan sosyalist dergi ve gazetelere baktığımızda en çok dikkatimizi çeken, bu sene “iki ayrı 1 Mayıs” olduğunun söylenmesiydi. Bu sadece bir unutkanlık mıdır, yoksa bilinçli olarak bir görmezden gelme, gerçeğe gözlerini kapama mıdır bilmiyoruz ama bu seneki 1 Mayıs'ta, Leninistlerin her sene olduğu gibi, hiç kimsenin yapamadığını yaparak Taksim'e, 1 Mayıs Alanı'na çıktığımız deyim yerindeyse sağır sultan bile duydu. Leninistler, haftalardır sürdürdükleri “1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na”, “1 Mayıs Alanı Taksim'dir” çalışmasına uygun olarak 1 Mayıs'ta Taksim Alanı'na çıkmış, pankartlarıyla, sloganlarıyla, okudukları basın açıklamasıyla, attıkları kuşlarla 1 Mayıs Alanı'nı zapdetmişlerdi. Aynı gün 4 defa 1 Mayıs alanı'na çıkarak hem işçi sınıfı ve emekçilere 1 Mayıs'ın nerede kutlanması gerektiğini göstermişler, hem de “söylemenin en iyi yolu yapmaktır” diyerek düşünce ile davranışın birliğini pratikte ortaya koymuşlardı. Bütün gün boyunca tv kanalları 1 Mayıs haberi olarak ilk bunu verdiler; çünkü günlerce önceden devletle 1 Mayıs'ta Taksim'de olma konusunda ısrarlı olanlar arasında kılıçlar çekilmiş, savaş düzenine girilmişti. Bu savaşın arenası belliydi. İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü'nün açıklamaları artık aba altından sopa göstermeyi de aşmış, doğrudan bir siyasi yapıyı hedef almıştı. Emniyet Müdürü'nün “tek tip elbise giymeye meraklı bir grup” dediği hiç şüphe yok ki, Mücadele Birliği'ydi. Emniyet Müdürü, 1 Mayıs öncesinde göz korkutmaya çalışıyor, her ne koşulda olursa olsun 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na çıkma konusunda ısrarlı olan Mücadele Birliği'ni açıkça tehdit ediyordu. İşte bu neden-

ledir ki, Taksim Meydanı 1 Mayıs günü savaşımın sinir noktalarının düğümlendiği yerd. Devlet, kendi icazetiyle yapılan Abide-i Hürriyet mitingine ya da zimnen göz yumduğu Saraçhane mitingine değil, herkesin dile getirmekten özenle kaçtığı üçüncü 1 Mayıs eylemine gözünü çevirmişti. Aslında gözü Taksim 1 Mayıs Meydanı'na çevrili olan sadece devlet değildi. Mücadele Birliği'nin kararlılığını bilen herkes, “acaba ne zaman çıkacaklar” diye bekliyordu. Sosyalist dergi çevreleri ve sendikalar, Leninistlerin Taksim'e çıkacağını 1 Mayıs'tan önceki günlerde değil, aylar öncesinden biliyorlardı; çünkü Mücadele Birliği daha Mart ayının ikinci yarısından itibaren belli başlı sendikaları ve sosyalist dergi çevrelerini gezerken bu sene de 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de olunacağını bildirmişti. Bununla da kalmamış, herkesi bu sene Taksim Alanı'na birlikte çıkmaya davet etmiş, cevap beklediğini söylemişti. Ne yazık ki, ne sendikalarından, ne de konuşulan dergi çevrelerinden olumlu ya da olumsuz bir yanıt alınabildi. Herkes çok belirsiz, yuvrak ifadelerle birşeyler söyledi ve muhtemelen önerimizi tozlu raflara kaldırdı. Elbette biz süreci onlara göre ele almıyorduk; bütün çabamız devrimci dostlarımızı her yıl tek başımıza yaşadığımız haklı gurura ortak etmektir. NATO Zirvesi öncesi böyle güçlü bir devrimci eylemle sürece hazırlanmaktı; ama ortalama solun ilerleyen günlerde daha da belirginleşen tarihsel sorumsuzluğu buna engel oldu ve az önce de söylediğimiz gibi girişimlerimize cevap alamadık. Daha sonraları Barikat dergisinin bu seneki 1 Mayıs'ı sendikaların tasarrufundan kurtarmak amacıyla sosyalist dergi ve gazetelere yaptığı çağrıya istinaden konuya ilişkin toplantılara katılmaya başladık. Daha ilk toplantıda tüm siyasi çevrelerce suskunlukla geçitirilmeye çalışılan şey, 1 Mayıs mitinginin nerede yapılacağıydı. Eğer bu toplantıda Mücadele Birliği olmasaydı, belki de bu konu hiç gündeme getirilmeyecekti. Daha o gün biz ısrarla yer konusunun sadece bir ayrıntıdan ibaret olmadığını, tam tersine bu konunun özünde 1 Mayıs'ın nerede kutlanılacağına olduğu üzerinde ısrarla dura dura söyledik. O ilk toplantıda bu 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması gerektiğine dair karar alınması ve sonra bu karar(lılık)la işçi sınıfı ve emekçilere gidilmesi gerektiğini söyledik. Yine sendikaların da ancak böyle bir kararla etkilenebileceğini, kendisine sınıfa öncülük misyonu biçenlerin sendikaların kararını beklemeden, onlara net, iki anlama birden gelmeyecek bir kararla gitmesi gerektiğini vurguladık. Ancak Lenin'in söylediği gibi, “duymak istemeyenden daha kötü sağır yoktur.” O gün orada söylediklerimize kulaklarını tıkayanlar ya da sorunu alan sorunu olarak tartışmak istemediklerini, alan fetişizmine düşmeyi doğru görmediklerini söyleyenler, 30 Nisan akşamı hala alan tartışması yapıyorlardı! O, sosyalist dergi çevrelerinin ilk toplantısında neden alan konusunda bir karar alınamamıştı; neden bu konu bir belirsizliğe, sendikaların inisiyatifine terk edilmişti? Bu ilk toplantıda sendikaların 1 Mayıs'ı istedikleri gibi organize edip dergi çevrelerine de nasıl katılacaklarını da yatmalarına karşı rahatsızlıklarını dile getirenler, acaba neden yer konusunu yine sendikaların inisiyatifine terk ediyorlardı? Bizce bunun nedeni a-

çıkı: herkesin kafasındaki 1 Mayıs, yasallık sınırlarını aşmayan 1 Mayıs'tı; herkes yasal izinle elde edilmiş yasal bir 1 Mayıs düşlüyordu. Onları bu tatlı rehavetten çıkararak, daha sonra KESK ve DİSK'in 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de kutlama konusunda aldıkları karar oldu. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda kutlamak gerektiği konusunda başından beri ısrarcı olmamız sonucu bu konuda sendikalara "basınç" uygulanması gerektiğini kabul edenler, şimdi sendikalardan gelen "basınç"la karşı karşıya oldular; ama talihsizliğe bakın ki, sendikaların bölünmüşlüğünden kaynaklı ikili bir "basınç" sözkonusu idi. İşte ortalama sola daha sonra kibleyi şaşırtan ve Barikat dergisinden arkadaşın deyimiyle "nafile namaz" kıldırılan bu oldu. KESK ve DİSK, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağını açıklayınca ilk etkeleri tutuşan reformistler oldu. Başını EMEP'li reformistlerin çektiği 5 yasal parti, Türk-İş'in daha önceden Abide-i Hürriyet için başvuru yaptığını bildiklerinden, onlarla konuşma ihtiyacı içinde olduklarını söylediler. Konuşmadan kastedilenin ne olduğu açıktı: devlet güdüm-lü Türk-İş'le kafa kafaya verip DİSK ve KESK'in kararının altını boşaltmak... Özellikle EMEP bu uğursuz role soyundu... Ve en nihayetinde KESK ve DİSK'i Abide-i Hürriyet'e ikna etmeyi başaramadıysa da, İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi, Alinteri ve Devrimci Hareket çevrelerini Abide-i Hürriyet'e çekmeyi başardı. Ya da bu onun özel çabasıyla olmadı ama zaten buna eğilimli olan çevreler, onu takip ettiler.

KESK ve DİSK'in aldığı karar, işçi sınıfı ve emekçiler adına ileriye doğru atılmış bir adımdı; ama geçen sene 1 Mayıs tartışmalarında yaşanana benzer bir durum yaşandı. Geçen sene İstanbul Sendikalar Birliği 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama yönünde bir karar almıştı. (Unutmadan söyleyelim, sendikaların bu yönde aldığı tüm kararlarda yıllarca Taksim konusunda ısrarcı olan bizlerin etkisi inkar edilemez). Ve yine aynı uğursuz diplomasi trafiği ile Sendikalar Birliği son anda kararından vazgeçirilmişti. Biz bunu bildiğimiz için daha ilk anda DİSK ve KESK'in bizim yıllardır sürdürdüğümüz kararlılıkla örtüşen kararlarını desteklediğimizi bildiren bir açıklama yapmıştık; o anda yapılması gereken, DİSK ve KESK'in kararlılığını, samimiyetini vb. ölçmek değildi. DİSK ve KESK'in, bu kararı tabanın zorlamasıyla aldığını biliyorduk ve devrimci yapılarca desteklenir ve reformistlerin ayak oyunlarından kurtarılabilirse bu kararın hayata geçirilebileceğine inanıyorduk; ama kendi içinde kararsız ve tutarsız olan ortalama solun DİSK ve KESK'i devrimci adımlar atmaya zorlamasının mümkün olmadığını da görüyorduk. Nihayetinde sendikalara öncülük etmesi gerekenler, sendikaların devrimci yönde attıkları adımları dahi desteklemeyince DİSK ve KESK aldığı kararın arkasında durmadı ve yan çizmeye başladı. 27 Nisan'da dergi ve parti çevreleriyle yaptıkları toplantıya katılıp Taksim yönünde atacakları her türlü adımı destekleyeceğimizi söylediğimizde, bize başka alanlar için açık kapı bıraktıklarını, sonra başka yerlere giderlerse ihanet etmekle suçlanmak istemediklerini söylediler. Bu DİSK ve KESK'in aldığı kararda kararlı olmadığını açıkça gösteriyordu. Ve en nihayetinde devletle yapılan görüşmelerde zımnen üçüncü bir alan konusunda anlaşmaları şaşırtıcı olmadı. Ortalama solun kararsızlığı,

onların kararsızlığı ile birleşince ortaya en son oluşan tablo çıktı. Kibleyi şaşırtanlar bilcümle Taksim'e sırtlarını döndüler ve devletin zorlamasıyla Yenikapı'ya yöneildiler ve kısa sürede de eylemi bitirdiler.

1 Mayıs öncesinde ve sonrasında çıkan dergilere bakınca insan ister istemez "ey tutarlılık neredeyse ortaya çık" diyor. Bir de bu iki zaman aralığında yaşanan tartışmalara tanıklık etmişseniz, kimin ne söylediğini kelime kelime hatırlıyor ve not etmişseniz, bu tarihsel sorumsuzluğun böyle kolayca geçiştirilmesine izin vermemek gerektiğini düşünüyorsunuz. Örneğin başından beri Taksim konusunda sadece kendisinin ısrarcı olduğunu söyleyenlere sormak gerekiyor? 1 Mayıs günü devlet sizi Yenikapı yönünde yürümeye zorladığında Taksim'e sırtınızı döndüğünüzün farkında değil misiniz? Sizin yaptığımız burjuvaziyi devrimle tehdit edip kırıntılarla yetinmek olmuyor mu? Devrim, nabzının attığı Taksim'e sırtınızı döndüğünüzde, devrime de sırtınızı döndüğünüzü göremeyecek kadar kör müsünüz?

Ya da "Saraçhane mitingi Taksim'e giden yolu göstermiştir" diyenler, Taksim'e Yenikapı'dan mı gidiliyor? "Taksim coşkusu ile Saraçhane'ye" gidenler, direnmeyi, çatışmayı göze alan onbinlerce insanı oraya yığıldığını söyleyenler, neden insanları Taksim'e değil de zıt yönde, Yenikapı'ya yönettiniz. Bunda sakın ola sizlerin "bu 1 Mayıs'ı bayram havasında kutlama" düşünceniz etkili olmuş olmasın; Taksim'i fiili olarak kazanmak ise "kararlılık, kavga ve güç meselesidir" diyenler, amaç sadece bir "Taksim heyecanı" doğurmak mıydı? O halde neden bu sene çatışmasız bir 1 Mayıs istediğinizi söylediniz toplantılarda. Her toplantıda Taksim'in neden 1 Mayıs Alanı olduğunu, hiç değilse bir defa söylemeden geçemeyenler, neden tam da 1 Mayıs'ta Taksim'e nasıl çıkılacağını pratik olarak konuşmaya başlamak üzere toplandığımızda gelen üçüncü bir alanın devlet tarafından kabul edilme olasılığının belirmesi üzerinden hesap yapmaya, hatta Beyazıt'a gidişi pratik olarak konuşmaya başladınız? Yoksa "Saraçhane'de cisimleşen birleşik kararlılık", "birleşik yanılğı"dan mı ibaret? Yoksa sizler yine yarın bir gün dümeni "dövüşe dövüşe yenildiğiniz ve dayatmayla uzlaştığımız" Abide-i Hürriyet'e kırmayı mı düşünüyorsunuz? Toplantıların son günü artık "nafile namazı" kılmaya razı olan, "Taksim bu sene olmaz da, seneye allah kerim" diyenler, yoksa siz de mi "kazanılan 1 Mayıs"tan bahsedeceksiniz?

Ve en önemlisi, elinizi vicdanınız üzerine koyduğunuzda hiç birinizin aklına, başından sonuna kadar söylediklerinde ve yaptıklarında tutarlı olan tek siyaset olarak bizler gelmiyor muyuz? O halde neden Sezar'ın hakkı Sezar'a deme cüretini göstermiyorsunuz? Hiç değilse sizin yarım kalmış Taksim coşkunuzu yaşayan ve yaşatan bu siyasi yapının hakkını yemeyin. Dergi sayfalarımızda Mücadele Birliği'nin adını anmama konusunda gösterdiğiniz özen; ne Taksim 1 Mayıs Alanı'nda proletaryanın kıvılcık bayrağının yalnızca bizim tarafımızdan dalgalandırıldığı gerçeğini de-ğiştirir, ne de gerçeklerin inatçı oluşunu. □

Ebu Garib Cezaevi'nden Tüm Dünyaya Yansıyan TEKELLERİN FAŞİST DEVLETİNİN ÇİRKEF YÜZÜ

Hatırlanacaktır. ABD'nin Guantanamo Üssü'nde, esirler üzerinde estirdiği vahşetin gelip geçici bir olgu olmadığını, ABD'nin bu yöntemleri artık kendi içinde ve başka ülkelerde sistematik olarak uyguladığını, başka olgular ve gerçeklerle birlikte ele alarak, yönetim biçiminin faşizme denk düştüğünü vurgulamıştık. O günden bu yana yaşananlar, yaşananların ışığında ortaya çıkan bir çok başka olgular, bu düşüncedeki isabeti güçlendirdi. Yine hatırlanacaktır, orada bir fotoğraf kullanılmıştı: Guantanamo'ya taşınan Afgan esirlerinin fotoğrafı. Bir çok kişi; "Fazla söze gerek yok, bu resim her şeyi anlatıyor zaten" diyordu. Bazen bir fotoğraf, açık seçik ortaya çıkacak denli olgunlaşan gerçekleri anlamak açısından, çok ama çok şeyi anlatır. Son günlerde, Ebu Garib cezaevinin dehşet koridorlarından süzülüp gelen, binlerce olduğundan bahsedilen fotoğraflar gibi.

Sadistliği aşan bir çürümenin, tükenmişliğin ortasında, bir insana ait olması mümkün olmayan sırtışlarla poz veren ABD'li kan içiciler, dünya emekçilerinin yüreklerindeki öfkeyi bir kez daha kabarttı. Dünyanın otuzbeş yaş üstü kuşağı için, ABD'nin yarattığı dehşetin fotoğrafları, hiç de yeni bir şey değil. Unutanlar ya da unutmayı tercih edenler, 60'lı yılların sonundan itibaren, Vietnam'dan gelen ve tüm dünyaya yayılan o fotoğrafları tekrar anımsadılar. Yüzü kırışıklarla dolu bir kadının şakağına dayalı ABD piyade tüfeğini, Yanki uçaklarından atılan napalm bombasının cehenneme çevirdiği bir köyden baştan aşağı yanıklarla kaçan o küçük kıızı kim unutulabilir. Vietnam'dan gelen dehşetin fotoğrafları, o günlerin dünya gençliğini, anti-emperyalist fırtınanın içine çekmekte, azımsanamayacak bir etki oluşturmuştu. Kendisine "68 Kuşağı" diyen o günün gençliğine göre, "köprünün altından çok sular aktı". Bu kuşağın çoğu, sonraları ABD'yi vahşetin değil, özgürlüklerin ve refahın temsilcisi saydı. 91'de Bağdat'a ve 99'da Belgrad'a atılan bombaları, neredeyse ayakta alkışlayacaklardı. Ebu Garib'in koridorlarından sızan vahşetin resimleri, bunları sarsar mı ve ipine sarıldıkları o çürümüşlükle, aynı kuyunun dibine indiklerini anlayacaklar mı bilinmez. Sadistçe bir tükenmişliğin ortasındaki o sırtan ucubeyle, ortak bir noktası olduğunu kabul etmeye hazır kaç kişi var bu koskoca dünyada? O geçmiş kuşağa vicdani bir muhasebe imkanı veren resimler, yeni ve genç kuşaklar için, kirletilmemiş, küçük hesaplarla iğdiş edilmemiş bir öfke kaynağı oldu. ABD'nin özgür ülke ninnileriyle, yeni dünya düzeni masallarıyla büyüyen ve ilk fırsatta o büyük ülkeye kapağı atmaktan başka bir şey düşünmeyen milyon-

larca genç için, sarsıcı bir şoktur bu resimler. Darkafalı bir saflığın ürettiği hayallerin yakasına, hiçbir zaman silinmeyecek kan, irin ve çamur pisliği bulaştı. Bu kan ve irinin her zaman farkında olan geniş kesimler için, bu resimler, emperyalizme bir "suüstü"dür. Ama biz, vicdani muhasebeleri ve ahlaki tepkileri arkamızda bırakalım. Bu resimleri yaratan politik süreçleri anlamadıktan sonra, politik netlikle aydınlanmamış ahlaki tepkiler ne işe yarar ya da ne kadar ömrü olur?

Bir Kez Daha ABD'nin Faşist Niteliği

ABD'nin, genel olarak emperyalist dünyanın savaşları, her zaman böyleydi, değişen ya da şaşırtıcı olan yeni bir şey yok. ABD, kimi zaman kendi silahlı güçleriyle, kimi zaman paralı askerleriyle, kimi zaman da işbirlikçileri eliyle, tüm dünyaya vahşeti ve işkenceyi ihraç etti. Gizli istihbarat örgütleri, işkence merkezleri, buralarda çalışan kadrolar, ABD eliyle kuruldu ve eğitildiler. Dünyada en çok bilinen Vietnam örneğinden bahsetmiştik. Daha az hatırlanan diğerleri, bu vahşetin sistemli hale gelmesinde ABD'nin etkisini kanıtıyor.

Şili'de ABD destekli Pinochet'in faşist darbesi sonrası, binlerce kişi, çıplak soyularak arena stadyumunda günlerce işkenceden geçirildiğinde, bu olayın fotoğrafları bulunamadı. Yine aynı yıllarda, Arjantin'deki Videla cuntasının üç bin mahkumu helikopterlerden okyanusa attığı vahşetin de fotoğrafları yok. Kolombiya'da ABD'li petrol tekelleri ve CocaCola'nın paralı askerlerinin kalın kılıçlarla doğramaya devam ettiği onbinlerce sivilin, sendikacının, köylünün fotoğrafları da çekilmedi ve yayımlanmadı hiç. Afganistan'da, kapalı konteynırlara doldurulan ama hiçbir adreste indirilmeyen üç bin tutsak da resim bırakmadı geriye. Emperyalizmin dev propaganda aygıtları, basın tekelleri, tek bir gazete, tek bir televizyonda bile haber yapmadı onları. Bu yüzden, kendi topraklarından çok uzakta yaşanan bunca vahşetten ABD halkının, ya hiç haberi olmadı, ya da inanmak istemedi. Ama şimdi, Amerikan halkının, Ebu Garip'ten yükselen vahşet görüntülerine gözlerini kapayamayacakları, inanmak ve öfke duymak için daha fazla nedenleri var. Çünkü benzer bir vahşet, bir süredir, kendi anavatanlarında, ABD topraklarında yaşanıyor.

Son bir haftadır, ABD'nin en ciddi gazetelerinde, Ebu Garip

cezaevinde uygulanan işkence yöntemlerinin, 11 Eylül sonrası New York ve diğer şehirlerde gözaltına alınan binlerce insana uygulandığını yazıyorlar. **Düne kadar işkenceyi bir ihraç ürünü olarak gören ABD devleti, şimdi bu insanlık dışı uygulamayı kendi iç pazarlarına sürüyor.** Bu amaçla, olağanüstü yasalar işliyor. Yüzlerce kişi var ki, tutuklandığı günden bu yana, ne avukatıyla ne de ailesiyle görüştürülüyor. Bu insanların bir çoğu için, belirli bir suçlama yok, ama mahkeme karşısına çıkamıyorlar. Ebu Garip'te kameralara yakalanan bir yanki gardiyanı, ABD'de cezaevlerinde kalan politik tutsaklara hiç de yabancı gelmedi. Aynı cellat, ABD'de, 96 yılından itibaren cezaevindeki tutsaklara işkence yapmaktan defalarca hakkında şikayet olmuş kişiydi. ABD yönetimi, biriken şikayet dosyalarına karşılık, bu şahsı ödüllendirip, Ebu Garip'in yöneticilerinden biri yapmıştı.

Baskı, vahşet, sadece gözaltı merkezlerinde, cezaevlerinde sürmüyor. Yurtseverlik yasaları adı altında çıkartılan düzenlemeler, Amerikan halkını artık nefes almayı zorlaştıran bir cenderenin içine sokuyor. İç güvenlik departmanı aracılığıyla, FBI, Amerikan halkı üzerinde günden güne etkin bir baskı gücü haline geliyor. Bugüne dek, genel oylarla seçilen belediye başkanları ve yine oylarla seçilen yerel şeriflerin, iç güvenliğe ilişkin etkinlikleri zayıflatıldı. Estirilen "terör" demagojisiyle, ihbarcılık ağları örüldü.

Bütün bu olguların anlamı, uzunca sürer dile getirdiğimiz bir gerçeğe uzanıyor. ABD devleti, tekellerin faşist karakterli bir devleti haline gelmiştir. Faşist devlet orada en yukarıdan, tepeden aşağıya doğru kurumlaşıyor. Cezaevleri, gözaltı merkezleri, denetleme mekanizmaları ve iç güvenlikle ilgili olağanüstü yasalar, bu kurumlaşmaya yöneliyor. Devletin, bu açık terörist diktatörlük için ihtiyaç duyduğu kadrolar, halî hazırda vardı. Eğer bu faşist kurumlaşmalar, ABD'deki sendikaları, muhalif parti ve dernekleri kapatma aşamasına gelemediyse, bunun tek nedeni, Amerikan halkının direnişidir. Castro'nun dediği gibi, Amerikan halkı, bu faşistlere geçit vermeyecektir. Siyahlara karşı uygulanan ırkçı yasaların kaldırılması mücadelesinden bu yana, yaygın bir demokrasi mücadelesiyle tanışmamış onmilyonlar-

ca emekçi, her gün biraz daha bunaltan faşist cendere nedeniyle, yeniden demokrasi için mücadele amacıyla alanlara dönüyor. Dünyanın en ileri kapitalist ülkesinde kitlelerin demokrasi mücadelesine yönelmesi, kimi dogmatiklere anlaşılmaz görünebilir. Ancak, faşizm olgusu, tekellerin bu açık

ağı üzerinden, Google ve Microsoft gibi tekeli devlerin sunduğu olanaklarla, milyonlarca insanın kişisel postalarına, bilgisayardaki tüm bilgilerine ulaşabiliyor. Fotokopi ve faks makinelerine bağlanan ek parçalarla, çoğaltılan, gönderilen her doküman, iç-güvenlik birimlerinin denetiminden geçiyor. Kütüphanelerden kimin hangi kitabı aldığına varıncaya değin, toplum büyük bir gözaltında. George Orwell'ın 1984 romanındaki uğursuz kehaneti, 20 yıl gecikmeyle gerçekleşiyor.

Ne var ki, Amerikan tekellerinin işi hiç de kolay değil. Yarattıkları ve kullandıkları bu büyük teknik temel, kimi zaman onların aleyhine işliyor. Ebu-Garip Cezaevi'nde çekilen fotoğraflar, haftalar öncesinden internete dolaşmaya başlamıştı. Kimi gazeteler, yaptıkları vahşeti anlatan Irak'taki ABD askerlerinin e-mail postalarını yayınladılar. Faşizmle demokrasinin iç savaşı, önce teknolojik alanda patlıyor.

Köklü, yaygın ve etkili demokratik kurumların, partilerin ve sendikaların varlığı da, faşizmin toplum içerisinde baskın çıkmasına en büyük engellerdir. Bu kurumların toplum üzerindeki etkinliği, New York, Washington, Los Angeles gibi büyük kentlerde toplanan yüzbinlerce insanla kanıtlanıyor. Faşist devletin bütün manevraları ve yalanları, bu büyük duvara çarpıp parçalanmaktan kurtulamıyor.

Bütün bu nedenlerden dolayı, ABD'li emekçiler, Ebu Garip'teki işkence fotoğraflarına büyük ilgi gösterdiler, devletin karşı propagandasına, tekeli basının susturma girişimine direnç gösterdiler. Bu direnç ve tabandan gelen baskıyla, en saygın Amerikan gazeteleri, binlerce fotoğrafın varlığını haber yapmak zorunda kaldı.

Fotoğrafları dünyaya duyuran CBS kanalı, Pentagon'un onbeş gün sonra yayımlamaları için kendilerine baskı yaptığını duyurdu. Bu olay, ABD yönetiminde oluşan

terörist diktatörlüğü, dünyanın en ileri kapitalist ülkesinde bile, demokrasiyi bir sorun olarak emekçilerin önüne koyar.

ABD'de devlet-tekeli bütünleşmesi, şu anda en ileri aşamadır. Yönetimin kilit noktalarında bulunanlar; aynı zamanda dev tekellerin yönetiminde yer alıyorlar. CFA (Council of Foreign Affairs) gibi tekellerin politik kurumları, yönetim üzerinde doğrudan etkili oluyor. Tekellerin, en gerici, açık terörist diktatörlük için devleti yeniden ele geçirmelerine gerek kalmadı. Onlar, hazır bir devlet aygıtı buldular. Devlet de, tekellerin yarattığı teknik olanaklarda, toplumu terörize edip kontrol altına almanın araçlarını buldu.

Faşizm, artık 1930'ların Nazizmi değil. Almanya'da faşizm, toplumun bütünü üzerinde etkin olabilmek için, büyük kitle gösterilerine ihtiyaç duydu, açık terörist yöntemler, bu kitleler tarafından bizzat sokaklarda yaşama geçti. Tek amaç, devrimin bütün olanaklarını boğmak ve toplumu, karşı çıkış yollarını tümüyle kapatarak, tekellerin politikasına adapte etmekti. 21. yüzyılda, dünyanın en ileri kapitalist ülkesinde faşizm, kitleleri kontrol etmek, terörize etmek için, teknolojiyi kullanıyor. ABD'de devlet, herkesi fişliyor, izliyor. İç-güvenlik örgütü NSA, bir yıl içinde 3 milyar saatlik telefon konuşmasını dinleme altına almış. İnternet

büyük bir çatlağa işaret ediyor. ABD yönetimi uzun zamandır, kitleleri teröze edememenin, bir dünya savaşına onları ikna edememenin sıkıntısını yaşıyordu. Kendi toplumunu bile hizaya getiremeyen ABD, Bush'un ağzından; "Irak yalnızca işin bir parçası, dünyayı değiştirmeye kararlıyım" açıklaması yapmaya devam ediyordu. Bu hesapsız adımların tehlikesini sezen kimi burjuva çevreler, hoşnutsuzluklarını ifade etmeye başlamışlardı. Irak'ta yaşananlar ve moral bozukluğu, bu çevrelere ileri adım atma fırsatını verdi. Demokrat Parti'nin kimi senatörlerinden oluşan bir komisyon, 11 Eylül saldırılarıyla ilgili, yönetimi sorguya çekmeye başladı. Baş danışman Condeleza Rice, bu soruşturmalarda, milyonlarca ABD'linin gözü önünde rezil oldu. 11 Eylül ve Irak savaşıyla ilgili yalanlar ard arda ortaya çıkmaya başladı. Ve skandal, yönetimin en üst kademesine, başkan Bush'a kadar uzandı. Bush'un komisyona ifade verdiği günlerde, Pentagon'un CBS kanalına verdiği süre dolmuştu. Böylece, fitili çoktan ateşlenmiş ve patlamayı bekleyen işkence resimleri skandalı, 11 Eylül soruşturmalarını kitlelerden gizlemek için kullanıldı. En üstlerde gezinen politik krizin, bazı kelleleri uçurmadan dinmesi mümkün değil. İşkence fotoğrafları, bütün gözlerin Rumsfeld ve ekibine dönmesine yol açtı.

ABD'de Devrimden Konuşma Zamanı

Faşist devletin varlığı ve politikaları, çöküşünü önlemek için yöneldiği dünya savaşı, ABD toplumunu siyasi bir kriz dalgasının içine çekmiştir. Krizin dalgaları, Beyaz Saray'ın ve Capitol'un (Senato Binası) koridorlarında etkin oluyor. Buna karşılık, ABD emekçileri her geçen gün, yönetimin politikalarına karşı daha güçlü direniş gösteriyorlar. Geleneksel Amerikan ırkçılığının en sağlam top-

lumsal tabanı sayılan asker ailelerinde bile hoşnutsuzluk yayılıyor. Buna, ekonomik krizin etkileri de eklenmeli. ABD, yılda 500 milyara yükselen bütçe açığını kapatamıyor ve bu nedenle, devlet, sağlık, eğitim vb. alanlardan elini ayağını çekiyor. Ekonomik ve siyasi krizin her taraftan duyulan ayak sesleri, ABD'de devrimci durumu ortaya çıkaracak olguları biriktiriyor. Bu gidiş, geri döndürülemez, sadece yavaşlatılabilir, o kadar. Bush, geri dönülmezliği gördüğü için, pervasızca adımlarla, bir an önce sonuca ulaşmak istiyor. Ona karşı çıkanlar ise, sürecin yavaşlatılması, bu sayede yıkımın geciktirilmesini istiyorlar.

Oysa ABD, yavaşlayamaz. Olaylar onu kontrol ediyor, o olayları değil. Irak'ta savaş yaygınlaştıkça, ABD Irak kentlerini bombalamayı, cezaevlerinde işkenceyi yaygınlaştırmayı sürdürmek zoruna kalacaktır. Irak'tan çekilemez. Vietnam'dan çekilebilmişti. Çünkü, 70'lerde henüz güçlü hegemonyasını sürdürecekti ekonomik ve siyasi araçlara sahipti. Vietnam, onun için kaybedilmiş bir mevziydi sadece. Ama Irak'taki yenilgi, bir cephe yenilgisi olacak, bütün mevzileri ve savaşın kaderini etkileyen bir yenilgi.

Vietnam Savaşı, ABD'ye kapanmayan bir yara hediye etmişti. Tüm dünyada "kanlı-ışgalci emperyalist" damgası yemişti. Ama, 1978'de Sovyetler Birliği, demokratik devrime yardımcı olmak için Afganistan'a asker gönderdiğinde, ABD tarihinin en büyük propaganda savaşını başlatmış, Sovyetler Birliği'ni işgalci göstererek, kendisinin Vietnam'da sarsılan konumunu tamire girişmişti. Bu kez, Irak'ta böyle bir şans da yok.

İşkence, kendi kuyusunu kendi kazıyor. Emperyalizm ve işbirlikçi kapitalizmle beraber, insanlığın karanlık tarihine gömülmeyi bekliyor. □

Irak'taki İşkence Görüntülerine Tepkiler Artıyor!

Son günlerde Irak'taki Ebu Garib Cezaevi'ndeki işkence görüntüleri, ABD'nin gerçek yüzünü tüm dünyaya gösteriyor.

Bu fotoğrafların yayınlanmasından sonra, üzerinde yaşadığımız topraklar dahil, dünyanın her yerinde tepkiler yükselmeye başladı. Özellikle demokratik kitle örgütleri, eylemliliklerini arttırmaya başladı.

İzmir'de de 8 Mayıs günü, saat 13:30'da Konak Sümerbank'ın önünde; İnsan Hakları Derneği'nin düzenlediği bir basın açıklaması yapıldı.

İHD, "Garip Şeyler Oluyor" diyerek yaptığı açıklama için ge-

niş bir çağrı yapmıştı. Bizler de Mücadele Birliği okurları olarak bu çağrıyı değerlendirerek destek sunmak için eyleme katılma kararı aldık.

Üzerinde "Irak'ta Namlular İşgalcilere", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazılı dövizlerimiz ve yine üzerinde Mücadele Birliği yazan kızıl bayraklarımızla eylemin olacağı alana yaklaştık. 100 metre kala bir sokakta toplandık. Kortejlerimizi oluşturup, "Irak'ta Namlular İşgalcilere", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla yürüyüşe geçtik.

Biz alana girdiğimizde toplanmış olan bazı İHD'liler bizi alkışlarla karşıladılar. Biz de onların yanında yerimizi aldık. Birkaç dakika içerisinde İHD Başkanı Mustafa Rollas, basın açıklaması metnini okumaya başladı. Metin okunurken, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının okunmasının ardından, Ebu Garib Cezaevi'nden bir bayan tutsağın mektubu, siyahlar giymiş bir kadın tarafından okundu.

Gazetelerde çıkan işkence fotoğrafları, mektubun etkisini arttırmıştı.

Basın açıklaması saat 14:00 civarında atılan sloganların ardından sona erdi.

**Y.E. Mücadele Birliği
İZMİR**

DENİZLERİN BAYRAĐI ELLERİMİZDE*

Deđerli dostlar, yoldaşlar;

Bugün burada, 32 yıl önce, faşizm tarafından idam edilen, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşları anmak için toplanmış bulunuyoruz. Onların şahsında, Türkiye ve Kürdistan Devrimi'nin gelişimine katkı yapmış, devrime can ve kan vermiş Mahir Çayanları, İbrahim Kaypakçayaları; iki ülke devrimi için yaşamını feda etmiş bütün devrim savaşçılarını saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Deđerli dostlar, yoldaşlar;

Deniz, Hüseyin, Yusuf yoldaşların sadece kendi parti tarihimizde değil, Türkiye ve Kürdistan devrim tarihinde de özel bir yerleri olduğunu hepimiz biliyoruz. Deniz ve yoldaşları, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nu kurup, burjuva sınıf iktidarına karşı silahlı mücadeleyi başlatırlarken aynı zamanda, iki ülkenin sınıf savaşını kuşaklar boyu etkileyecek bir yolu da açmış oldular. Bu yol, sonu sınıfların ortadan kaldırılmasına yani komünizme varan bir yoldur.

Komünizm ideal ve hedefinin o günün koşullarında, bir parti programında ifade edilebileceği gibi net ifadelerle belirtilmemiş olmasının hiç bir önemi yoktur. Burjuva sınıf egemenliğine, kapitalizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele; buna karşılık bütün ezilenlerin özgür yaşayabileceği, sınıfların olmadığı bir dünya kurma amacı ve isteği, THKO'nun bütün ruhuna ve felsefesine egemendi. Deniz ve yoldaşları, çok genç yaşlarına; yararlanabilecekleri geçmişten gelen bir birikim yoksunluğuna rağmen bu yolu tutmayı bilmişlerdir.

Onlar, tüm karşı çabalara rağmen gün geçtikçe emekçi halkların, ezilen sınıfların yüreğinde daha fazla yer ediniyorlarsa, mücadelelerinin ruhuna sinmiş bu amacın temel bir önemi vardır.

Ama, Denizleri bu güne, dün olduğundan çok daha güçlü şekilde taşıyan etkenler, bununla sınırlı değil. Deniz ve yoldaşları illegal örgütlenme, silahlı mücadele, zora dayalı devrim gibi sınıf savaşının en temel yönlerini öne çıkararak proletarya ve diğer ezilen sınıflara burjuvaziyle savaş yöntemlerini de gösterdiler. Denizlerin illegal örgütlenmeye, silahlı mücadeleye, zora dayalı devrim yöntemine ilişkin yaklaşımları, iki ülkenin devrimci hareketlerini on yıllar boyuca etkilemiştir. Bu etki, zaman içinde azalmak bir yana, her geçen gün daha da artıyor.

Bugün bazı kesimler, Denizlerin bu en temel yönlerini unutturarak, sadece emperyalizme karşı mücadelelerini öne çıkarmaya çalışıyorlar. Deniz ve yoldaşları, kendi dönemlerinde anti-emperyalist mücadelenin en önündeydiler; bu doğrudur. Ama sadece bunu öne çıkararak, ya Denizleri hiç anlamayanlardır ya da onları burjuvazi için kabul edilebilir bir hale getirmeye çalışanlardır.

Emperyalizme karşı mücadele, Deniz ve yoldaşlarının, THKO'nun sadece bir yanını ifade eder. Ama bu, THKO'nun mücadelesinin ne bütünüdür ne de esasıdır. THKO'nun mücadelesinin

esası, kapitalist sömürü düzeninin zora dayalı devrim yoluyla yıkılması, yerine komünizmin kurulması amacıdır. Deniz ve yoldaşları genel olarak emperyalizme, özel olarak NATO ve ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi bu temel hedefe bağlı ve bu temel hedefin bir parçası olarak ele alıyorlardı.

Bütün emperyalist sisteme ve özel olarak NATO ve ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi, kapitalizme karşı mücadeleyle bir bütünlük ve bu mücadelenin bir parçası olarak ele almak Deniz ve yoldaşlarının derin öngörülerinin bir başka kanıtıdır. Onun için bugün bu mücade-

lenin sadece anti-emperyalist yönünü öne çıkarmak; Denizleri, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin önderleri olarak tanıtmaya çalışmak, onları burjuvazi için kabul edilebilir hale getirmeye çalışmaktır. Bugün bunu yapmaya çalışanlar var ve böylelerinin Denizleri, severek öldürmeye çalıştıklarından kuşumuz yok.

Şüphesiz buna kimsenin gücü yetmez, yetmeyecektir. THKO'nun amacının burjuva düzeni silahlı bir devrimle yıkıldığını herkes gibi ve herkesten çok burjuvazi biliyordu. Burjuvazinin parlamento denen ahırdan Denizler için aceleyle idam kararı çıkarması boşuna değildir. Burjuvalar Denizleri idam ederken, Mahirleri bombalarken, İbrahim Kaypakçayaları işkencede katlederken gençlik liderlerini değil, bir devrimin önderlerini ortadan kaldırmaya; bir devrimi henüz filiz halindeyken yok etmeye çalıştıklarının bilincindeydiler.

Ama, burjuvazi, Denizlerden, THKO'dan kendisine yönelen tehlikenin nasıl farkındaysa ezilen sınıflar da Denizlerin yarattığı kurtuluş umudunu yüreklerinde hissediyorlardı. O genç yaşlarına rağmen, ezilen sınıfların yüreğinde bu kadar güçlü yer etmelerinin nedeni buydu. Ezilen sınıflar, Denizlerde devrimin önderlerini ve kurtuluş umudunu görüyorlardı. Onun için, uzun yıllar sonra, hafızanın unutkanlığına güvenerek Denizleri sadece gençlik liderleri olarak tanıtmaya çalışanların çabaları ve hevesleri hüsrana uğrayacaktır.

Deđerli Dostlar;

Partimizin kurucu onur üyeleri olan Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının devrim bayrağı şimdi Partimizin mücadelesinde, savaşçılarımızın ellerinde dalgalanıyor. Onların yarattığı devrimci değerler her zaman Partimizin güç ve moral kaynağı olmuştur. Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar yoldaşlarımız, proletaryanın kızıl bayrağını idam sehpasında yükseklerde tutarken Denizlerin kararlılığını örnek alıyorlardı. Zindanda düşmana meydan okuyan Murat Ördemci yoldaşımız, Denizlerin baş eğmezliğini örnek alıyordu. Ölüm Orucunda hücre hücre eriyerek kendilerini feda eden Sibel ve Aysun yoldaşlarımız Denizlerin feda ruhuyla hareket ediyorlardı. Lübnan'da Filistin Halkının kurtuluşu için savaşırken toprağa düşen Mustafa Çetiner, İmam Ateş, Cevat Saim Çelen yoldaşlarımız Denizlerin enternasyonalizm bayrağını taşıyorlardı.

Biz, Denizlerle doğduk, Denizlerle büyüdük. Onlara çok şey borçlu olduğumuzun bilincindeyiz. Onların emperyalizme ve kapitalizme karşı devrim ve komünizm bayrağını zafere kadar elden düşürmeyeceğiz.

**DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR!
DEVİRİM ÖNDERLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!**

NOT: 9 Mayıs günü İsviçre'nin Basel şehrinde yapılan Denizler'in anmasında okunan metin.

AYSER İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Esenyurt Kotçular Sitesi'nde bulunan Ayser Tekstil işçileri 93 gündür grevdeler. İşten atılmaları ve işçileri karalamayla başlayan Ayser grevi, 17 Şubat günü Teksif Sendikası üyeleri öncülüğünde başladı. Jandarma bölgesi olan Esenyurt'ta böyle bir grevin başlaması elbette zor ve baskılarla dolu günlerin geleceğinin bir göstergesiydi. İşçiler önce çadır kurmak istemişler, fakat Şubat ayının o dondurucu soğuşuna rağmen işçilerin çadır kurmalarına izin verilmemiş, böylelikle baskıların ilki başlamıştı. Çadır kuramayan işçiler, işyerinin hemen önündeki araziye küçük bir ekmeğe büfesi şeklinde bir baraka koymuşlar. Ancak sadece iki kişinin sığabileceği bu baraka da baskı ve zorlamalarla kaldırılmış. Arazinin işyerine uzak olan bir köşesine konulmuş. Ayrıca bir de mahkemelik olmuşlar. Ancak içerisine eşyalarını koyabiliyorlar. Dergimizin yayına girdiği şu günlerde, 14 Mayıs Cuma günü bizler de Ayser işçileriyle röportaj için aldık fotoğraf makinemizi ve tuttuk Esenyurt'un yolunu. 2 saatlik bir yolculuktan sonra ancak varabildik işçilerin yanına. Kendi imkanlarıyla buldukları 3 tane büyük şemsiyeyi birleştirerek yağmurdan, rüzgardan ve güneşten korunmaya çalışıyorlar. Ayrıca kendilerince çadır dedikleri bu şemsiyeleri koruyan bir de köpekleri var. Önce köpekler havlayarak karşıyorlar geleni, daha sonra grevde bulunan işçiler. "Bu sosyalist basımı da kaynanaları amma seviyoruz" diyor işlerinden bir tanesi, çünkü yemek saatine denk gelmişiz. Yemeğimizi yedikten sonra başlıyoruz sohbet. Direnişin öncülerinden sayılan Abdullah arkadaşla röportaja giriyoruz.

Mücadele Birliği: Ayser'de grev uzun süredir devam ediyor. Bugün itibarıyla kaçınıcı gününüzdesiniz?

Abdullah: Ayser grevinde 16 Şubat'taki karar ve 17 Şubat'taki başlangıç tarihiyle 88. günündeyiz. 2 gün sonra 3. ayına giriyor. 88 gündür tüm baskılara rağmen soğuşa, yağmura, çamura, kara rağmen yine buradayız.

Mücadele Birliği: Ayser'de kaç işçi çalışıyor. Şu anda kaç kişi grevi sürdürüyor?

Abdullah: Şu anda içeride hala üretim var. 12 yada 15 kişi çalışıyor. Grevde bulunanların sayısı ise 21 kişi. Önceden 2 vardiyayla dönen işyeri, şimdi tek vardiyayla zararına üretim yapıyor. Grevde bulunan 21 kişinin 5'i, grevden kısa bir süre önce çorap çaldılar bahanesiyle işten atıldılar. Ki bunlar 15 senelik işçiler. Günlük nöbetlerimiz var. 6'şar saat arayla 4 kişi nöbet tutuyor.

Mücadele Birliği: Grevin başlangıçtaki hedefi ile şu andaki hedefi aynı mı?

Abdullah: Grev başından beri taleplerimiz hep aynıydı. Hiç değişmedi, gerilemedi. Biz üretmek istiyoruz. Tam sigorta istiyoruz. İşten atılan arkadaşların işlerine geri alınmasını istiyoruz. En önemlisi, insan gibi yaşamak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Grev için yeterli kamuoyu desteği aldığınızı düşünüyor musunuz? Eylemin daha geniş kesimleri ulaşması için ne düşünüyorsunuz?

Abdullah: Grev için yeterli destek aldığımızı düşünmüyoruz. Özellikle kotçular sitesindeki işçiler çok duyarsız. Daha sigortanın ne demek olduğunu, ne işe yaradığını dahi bilmiyorlar. Defalarca kez gittik, anlattık. Destek olmaları gerektiğini, eğer olmazlarsa yarın bugün aynı şeyin onlar için geçerli olabileceğini anlattık. Bu grevin duyulması için biz elimizden geleni yaptık. Basın açıklamaları yapıyoruz. Kalem basıp satıyoruz. Bildiri dağıtıyoruz. Duvarlara yapıştırıyoruz. Nöbetçilerin dışındaki diğer arkadaşlar çalışma yürütüyorlar. Kahvelere, demeklere, partilere gi-

diyorlar. Durumu anlatıyoruz. Önümüzdeki süreçte bir dayanışma gecesi düzenlemeyi planlıyoruz.

Mücadele Birliği: Devletin yetkililerinin eyleme yaklaşımı ne yönde? Eylemi fiili olarak bitirme yönünde bir yönelimleri oldu mu?

Abdullah: Ellerinden gelen bütün baskıları uyguluyorlar. Çadırımızı kurdurtmadılar. Barakamızı köşeye attılar. Devamlı bizi tahrik ve tehdit ediyorlar. Buradan çıkışta (yani nöbetleri bittiğinde) takip ediyorlar. Anlatmakla bitmez. 1 Mayıs öncesi bildiri dağıtırken Kırac'ta bildiri uzattığım biri tarafından saldırıya uğradım. Baskılar çok var. Mahkeme sonucunu bekliyoruz. Her şey o zaman belli olacak. Grev çocuk oyuncağı değildir. Bugün bir greve giriyorsun sonra elde bir şey yok, bitiyorsun. Ne işe yaradı senin grevin. Tüm baskılara rağmen bu grev sürecektir. Ben tek başıma da kalsam bu grev sürecektir.

Mücadele Birliği: Sendika(lar) eyleme nasıl yaklaşıyor? Diğer sendika ve demokratik kitle örgütlerinden destek alıyor musunuz?

Abdullah: Demokratik kitle örgütlerinden açıkçası beklediğimiz gibi bir destek aldığımız söylenemez. Sendikalara gelince, şu anda Haziran ayınının 16'sında yapılacak olan mahkemeye bakıyorlar. Gerçek şu ki onlarda şu an pasif durumdadır.

Mücadele Birliği: Devrimci İşçi Komitelerini duydunuz mu?

Abdullah: Hayır duymadım.

Mücadele Birliği: Devrimci İşçi Komiteleri, devrimci işçilerin öncülüğünde oluşan komitelerdir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele, ayaklanma ve iktidar organlarıdır. Devrimci İşçi Komiteleri'nin hedefledikleri sonuç alıcı eylemlilerdir. İktidarı ele geçirmek için zora dayalı mücadele yöntemlerini de öne çıkarırlar. Son bir sorumuz olacak:

Eylemi sonuçlandırıcaya kadar sürdürmeyi düşünüyor musunuz? Nasıl bir sonuç almayı düşünüyorsunuz?

Abdullah: Başta da belirttiğim gibi bu grevde tek başıma da kalsam grev devam edecek. Baskılara boyun eğmeyeceğiz. Jandarmaların tehditleri bizi yıldırılmaz. Bu grev sonuç almıyorsa kadar sürecektir. Bu sonuç tabi ki işten atılan arkadaşlarımızın grevi işlerine alınması, herkesin tam olarak sigortalanması ve en önemlisi hakkımızı alarak üretmek" diyor Abdullah arkadaş ve pankartın ve çadırın önünde o her işçideki sınıksız gülümsemeye objektifimize poz verdikten sonra çaylarımızı yudumlamaya başlıyoruz. Çaylar hafif yağın yağmurda içimizi ısıtıyor. 3 saatlik sıcak bir işçi sohbetinden sonra tutuyorum büronun yolunu. Abdullah arkadaşla birlikte otobüslerin kalktığı yere kadar birlikte gidiyoruz sohbet ede ede. İşçilerin bu kararlılığı ve azmi bizlere gösteriyor ki, coğrafyamızda ki işçi sınıfının zafere olan inancı hiç sönmeyecek. □

Denizler Gibi HALKLARIN KATİLİ

Halkların katili, cinayet şebekesi NATO, 28-29 Haziran'da İstanbul'da toplanıyor. Bu zirvede "tarihi genişleme"sini resmileştirecek olan NATO, Irak işgalini ve ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi"ni de masaya yatıracak. Bu haliyle zirve, bir yandan dünya halklarına karşı başlatılan savaşın önümüzdeki dönemde nasıl şekilleneceğini gösterecek ve halklara bir gözdağı olacak; diğer taraftan emperyalistler arasındaki çelişki ve çatışmaların derinliğini gözler önüne serecek. Zirvenin ve ona karşı gelişen protesto hareketlerinin, uluslararası karşı-devrimin vurucu gücü olan NATO'nun geleceği üzerinde önemli etkisi olacağı açık.

NATO, Atlantik'in kuzeyindeki 12 kapitalist ülke tarafından ABD önderliğinde, 1949 yılında kuruldu. Emperyalist-kapitalist dünya her zaman NATO'nun "Sovyet yayılcılığına karşı" kurulduğu yalanını söyleyegelmiş. Ama işin aslı hiç de öyle değildi.

Sosyalizme Kayan Dünya ve NATO'nun Doğuşu

II. Dünya Savaşı Sovyet Kızılordu'sunun tayin edici zaferiyle son bulmuştu. Alman faşizmi Kızılordu'nun darbeleri altında dağılmış, faşizmin esir ettiği Avrupa halkları özgürlüklerine kavuşmuştu. Tüm dünyada Sovyetler Birliği'ne karşı büyük bir sevgi ve sempati oluşmuştu.

Öte yandan Alman faşizminin işgali altındaki ülkelerde boy veren direniş hareketleri, komünistlerin büyük fedakarlıklarıyla doğmuş ve gelişmişti. Bu ülkelerde komünistlerin saygınlıkları büyüktü. Özellikle Fransa, İtalya ve Yunanistan'da komünist partiler alabildiğine güçlenmişti.

Ve ensonu, tüm dünyayı kasıp kavuran bir devrim yangını vardı ve sürekli büyüyordu. Uzakdoğu'da Kore, Çin ve Vietnam halkları komünistlerin önderliğinde zaferden zafere koşuyorlar; sosyalizm tüm dünyada güçlü bir çekim merkezi haline

geliyordu. Kapitalist dünya, kendi yarattığı savaşın enkazı altında kalmıştı.

Savaştan yara almadan çıkan tek emperyalist ülke olan ABD, bu şartlar altında kapitalizmi kurtarmak için kolları sıvadı. Bu dünya devrim dalgası kırılmalı ve sosyalist dünya kuşatma altına alınmalıydı.

Anglo-Sakson işgal bölgelerinde komünistlere, işçi sınıfı militanlarına ve ilericilere karşı süreklilikli saldırılar başlatıldı. Savaş suçlusu faşistler bir bir yeni görevlere getiriliyor, Papa ve Beyaz Saray, Gestapo artıkları ve burjuva cumhuriyetçileri "komünizme karşı kutsal ittifak" kuruyorlardı. İtalya'da hükümet ortağı olan KP hükümetten atıldı. Seçimlere alenen müdahale edildi. İşgal altındaki hemen her ülkede sendikacılar ve ilericiler tutuklandı, işkenceden geçirildi, kaçırıldı, öldürüldü. Yunanistan'da İngiliz desteğiyle "sosyalist" parti, komünistlere karşı iç savaş başlattı.

Karşı-devrimci terörün turmanışına paralel olarak, sosyalist dünyanın kuşatılması süreci başladı. Böylece NATO (Avrupa için), CENTO (Ortadoğu için) ve SEATO (Uzak Asya için) kurularak, sosyalist ülkeler kuşatılmış oldu.

Türkiye ve Yunanistan NATO'ya 1952 yılında katıldılar. Ki Türkiye, bu uğurda, bilindiği gibi Kore Savaşı'nda koca bir tugayını kaybetmeyi göze almıştı.

Emperyalizmin Askeri-Polis Örgütü NATO

Kurulduğu andan itibaren NATO ne yaptı? Komünistlere karşı illegal bir savaş yürüten askeri-polis örgütü olarak görev yaptı. Gladio, Özel Harp Dairesi vb. isimler altında konvansiyonel olmayan savaş yöntemleri uygulayan birimler yarattı. Bu birimler, sosyalizm mücadelesinin yükseldiği ülkelerde adam kaçırmaya, cinayet, katliam, suikast, kör terör gibi pek çok yöntemle başvurarak, sosyalizm güçlerinin ezilmeleri için çalıştı. Bunun dışında sosyalist ülkelerde sabotaj, casusluk ve karışıklık

yaratma işleri de asıl faaliyetleri arasındaydı. 90'lı yıllara kadar NATO'nun tüm tarihi bu tür faaliyetlerle doludur.

1989-91 karşı-devrimleri sonucu sosyalist blok dağıldı. "Sovyet yayılcılığı"na karşı kurulduğu söylenen NATO, ne yapacaktı? Kuruluş amacı bu ise, feshedilmesi gerekmiyor muydu?

90'ların başındaki tartışmalar buydu. Bu dönem, o günlerin dilini kullanacak olursak, "NATO'nun kimlik bunalımı" dönemidir. Emperyalistler kendi ülkelerinde bu cinayet şebekesinin haklılığını gösterecek argümanlar yaratmaya uğraşıyorlardı. Gladio türü yapılanmaların deşifre edilmesiyle işler daha da karıştı. "Tarihin sonu" ve "kapitalizmin nihai zaferi" ilan edilmişken, NATO'ya ne ihtiyaç olacaktı ki!

Bu "kimlik bunalımı" uzun sürmedi. Meksika'da Zapatist hareketle başlayan küresel bir çalkantı dönemine girilmişti. Bizde ise devrimci hareket, 90'ların başından itibaren turmanışa geçmişti. Tüm dünya, gittikçe büyüyen bir anti-kapitalist ayaklanmaya tanık oluyordu. NATO zirvesinde, "21.yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" tespiti yapıldı. Yeni görev belli olmuştu: Bu ayaklanmaları bastırmak! NATO, karşı-ayaklanma stratejisi temelinde görevine devam edecekti.

Böylece feshedilmek bir yana, NATO emperyalizmin askeri-polis örgütü olarak adım adım genişledi.

Dünya Halkları Ve NATO

Geçtiğimiz on yılda NATO'ya biçilen rol, dünya halklarının sosyalizm yürüyüşlerini engellemek; sosyalizm güçlerini ezme olarak formüle edildi. Tek sözle, uluslararası karşı-devrimin vurucu gücü olarak hareket etmesi istendi. "Teröre karşı mücadele" ise yeni dönemin temel parolası oldu. Bu eğilimin karşısında, dünya emekçilerinin mücadelesi ve emperyalistler arası çelişki ve çatışmalar yer alıyor. NA-

İleri Atılalım NATO'YU DAĞITALIM

TO'nun geleceği bu karşıt eğilimlerin çatışmasından doğacaktır.

Bugün 25 üyeye sahip olan NATO, Rusya-Kafkasya hattına geldi dayandı. Ve görev alanı olarak kendini her tür coğrafi sınırlamadan kurtardı. Kuzey Atlantik için kurulmuştu; bugün Asya'nın göbeğinde, Afganistan'da yağma ve talan savaşı yürütüyor!

Son on yılda sürekli büyüyen anti-kapitalist hareket ("küreselleşme karşıtı hareket"), pek çok emperyalist oluşumu olduğu gibi NATO'yu da hedef tahtasına oturttu. Özellikle 1999'da Yugoslavya'yı bombalanmasından sonra NATO karşıtı hareket güçlendi. Uluslararası karşı-devrimin bu vurucu gücü boy hedefi haline geldi. NATO, dünya emekçilerinin gözünde "halkların katili" durumuna gelmiştir.

28-29 Haziran'da İstanbul'da toplanacak zirve öncesinde NATO'nun durumu böyle.

"Denizlerin Ruhuyla..."

Bu polis gücünün, bu cinayet şebekesinin İstanbul'da toplayacağı zirve, küresel anti-kapitalist hareketin protesto ve karşı çıkışları için dikkatlerin İstanbul'a toplanmasını getirdi. Bu, aynı zamanda ülkemizdeki sosyalizm güçlerinin dünya sosyalizm güçleriyle buluşmasına vesile olacağından, bizim için ayrıca önemli.

NATO zirvesi gündeme geldiğinden beri herkes kendi dilince NATO'ya karşı tepkilerini dile getiriyor. Güçlü bir hareket yaratılmaya çalışılıyor. Şimdilik öne çıkan, ne yazık ki, salt bir NATO-Bush karşıtlığı. Anti-kapitalist öz, anti-emperyalizmin salt bir ABD karşıtlığıyla sınırlanması gerektiği, karanlıkta kalıyor. Oysa asıl öne çıkarılması gereken yön, tam da budur.

Çeşitli çevreler, bu zirveye "Denizlerin ruhuyla..." hazırlanma çağrısı yapıyorlar. Bu ruhla hareket edilmesi isteniyor. Sık sık "Deniz Olunmalı" deniyor. Bu

sözler ülkemizde Denizlerin ne kadar etkin ve unutulmaz olduğunu gösteriyor. Öyle ki, yıllardır Denizlerin mücadele ettiği reformizmin ve oportünizmin bugünkü uzantıları ancak, Denizleri anarak, onların adını dillerinden düşürmeyerek varlıklarını devam ettiriyorlar. Denizlerin mücadele çizgisiyle uzaktan yakından ilgileri olmayanlar dahi, Denizlerin adına sarılarak prim yapmaya çalışıyorlar. Devrimci olmadıkları, devrim davasına sırtlarını döndükleri halde bir çok reformist çevrenin hala Denizleri dillerinden düşürmemeleri, Denizlerin devrimci ruhu altında nasıl ezildiklerini gösteriyor.

"Denizlerin ruhuyla..." Evet, öyle olmalı. Bizce de denizlerin ruhunu kuşanmak, bu aşağılık düzeni yıkmak için Denizlerce savaşmak gerek! Peki "Denizlerin ruhuyla..." diye söze başlayanlar ne yapıyor? Bakıyoruz, yüzden fazla örgütün kurduğu NATO ve Bush Karşıtı Birlik" içinde yer alan bu "ruhçular", "Denizlerin ruhuyla" ne yapıyor diye: Taksim Gezi Parkı'nda konserler düzenleme, ressamları-sairleri bir araya getirme, tiyatro gösterimi ayarlamaya çalışma... Bunu görünce insanın "Denizlerin ruhunu rahat bırakın" diyesi geliyor. **Denizler asla böyleli yavan, böyleli liberal tepkilerle hareket etmedi. Onlar tepeden trnağa kavgaydı.**

Onlar bir kopuş idi. Burjuva düzenden köklü bir kopuş! Dolmabahçe'de 6. Filo askerlerini "denize dökerken", bando mızıkayla eğlenmeye gitmiyorlardı. Dövüşe dövüşe yürüyordu onlar. Bir de onların ruhuyla hareket ettiklerini söyleyenlere bakın! Silik bir gölgeden, kaba bir karikatürden başka nedirler ki!

Geniş bir çevre "Deniz Olunmalı" deneyi duruyor. Bunların başını da EMEP reformizmi çekiyor. Geçmişte Denizlere ettikleri küfürleri unutmış görünen, herkesin de kendileri gibi balık hafızalı olduğunu zanneden bu reformist çevre, bir yandan Denizlerin isimleri üzerinden prim

yapmaya çalışırken; diğer yandan Deniz'i sıradanlaştırmak için elinden geleni yapıyor. Sanki Denizler bir devrim önderi değil de, sıradan öğrenci önderleriymiş gibi, isimlerini olur olmaz yerde kullanıyorlar. Denizlerin devrimimizdeki yeri ve önemini karanlıkta bırakarak salt bir anti-Amerikancılık içeren kendi görüşlerine dayanak yapmaya çalışıyorlar. Yapmak istedikleri, Denizi devrimci içeriğinden soyutlamak, sıradanlaştırmak ve içi boş bir ikona çevirmek. Tek sözle, içerikleri bomboş olan kendilerine benzetmek. Onlara söylenecek tek söz, illa da kendilerine bir idol arıyorlarsa, kendilerine benzeyen bir öğrenci liderini, mesela Harun Karadeniz'i seçsiner. H.Karadeniz'in anılarını okuyanlar bu reformist güruhun duygu ve düşünceleri ile nasıl bir uyum içinde olduğunu görebilirler. 6. Filo eyleminde Deniz, öğrencileri Dolmabahçe'ye yürütmeye çalışırken H. Karadeniz tüm gücüyle bu yürüyüşü engellemeye çalışıyordu. Tıpkı bu reformistlerin bugün hemen her kitle eyleminde yaptıkları gibi. Tıpkı 1 Mayıs'ta işçi sınıfını burjuvazinin yedeğine çekmek için ellerinden geleni yaptıkları gibi!..

O uğursuz sınıf işbirlikçisi ellerinizi, o sınıf uzlaşmacısı ellerinizi çekin ve Deniz'in yakasını bırakın.

Denizlerin ruhuyla, Denizler gibi hareket etmek isteyenler, bu isteklerinde samimi olanlar, uzlaşmaz, militan bir kavgaya hazırlanmalı. Bu bir şenlik değil!

"Bayram havasında", yapılması düşünülen eylemler, etkinlikler, Denizlerin kemiklerini sızlatan liberal tavırlar bizden uzak olsun. Bu, halkların katili NATO'yu çöktürmek için, onu iyice güçsüzleştirip iç çelişkilerini şiddetlendirmek için ileri atılma fırsatı. "6. Filo'yu Unutmayın!" şiarı boş bir slogan değilse eğer, sert kavgalara hazırlanmak gerekiyor. Kavgamız bekliyor! □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 329. Gününde

Remzi Aydın'ın Annesi Tayyibe Aydın'ın İzmir İHD'de Yaptığı Basın Açıklaması

4 yılı aşkın bir süredir devam etmekte olan Ölüm Orucu eylemi, her geçen gün, siyasi iktidar tarafından gündemden düşürülmeye çalışılıyor.

Bu çabayı boşa çıkarmak ve Ölüm Orucu savaşçılarının sesini duyurabilmek amacıyla, 320 günü aşkın bir süredir Ölüm Orucu'nu sürdüren Remzi Aydın'ın annesi Tayyibe Aydın, 12 Mayıs Çarşamba günü bir basın açıklaması düzenledi. İHD İzmir Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında Tayyibe Aydın;

"Devletin F Tipi cezaevlerini hayata geçirme girişimiyle birlikte başlayan Ölüm Orucu Eylemi 4 yılı aşkın bir zamandır devam ediyor.

Adına F Tipi denilen, mezarlık tipi -evet mezarlık tipi çünkü, canlı olan hiçbir varlığını bu cezaevlerinde, sağlıklı kalabilmesi, daha doğrusu sağ kalabilmesi mümkün değil-cezaevlerinde Ölüm Orucu sürüyor:

Yaşamlarını hiçbir karşılık gözetmeden ezilen insanların mücadelesine adanmış oğlumuz, kızımız; bu cezaevlerinin kapatılması ve ezilenlere yönelik saldırılara son verilmesi için verdikleri mücadeleye toprağa düştüler:

TKEP/L davasından tutuklu bulunan oğlum Remzi Aydın da 320 günü aşkın bir süredir; F tipi cezaevi saldırısına karşı, özgür ve onurlu bir yaşam sürdürebilmek için Ölüm Orucu Eylemini sürdürüyor.

Oğlum Ölüm Orucu eylemine Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde başladı. Eylemi sürdürmekte kararlı olduğunu gören devlet, kendiliğinden bırakmadığı eylemi engelleyebilmek için, zorla müdahale etmek üzere Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırdı. Oğlum oraya götürüldüğünde, yanına refakatçi olarak girebileceğimi söylediler; ben de hemen hazırlanıp gittim. Onu ikna etmem için benimle de konuşmaya çalıştılar. Ama ben ne oğluma, ne diğer çocuklarıma müdahale edilmesini istemek bir yana, aklımdan bile geçiremem. Onlar kendi iradeleriyle sürdürüyorlar bu eylemi ve müdahale onları kurtarmak değil sakat bırakmak için yapılıyor.

Oğlum daha sonra kendi isteğiyle İstanbul'a sevk olmak istedi ve Bayrampaşa Hastanesi'ne gitmek için dilekçe yazdı. Birkaç gün önce oğlum İstanbul'a götürüldü. Ve bir süredir Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nde tutuyorlar.

Hastaneye götürüleceğini ben biliyorum. Zorla müdahale etmeye çalışacaklarını da. Daha önce de pek çok oğlumuzu kızımızı bunu yapıp sakat bıraktılar. Ben oğluma yapacak hiç bir müdahaleyi kabul etmiyorum. Ve oğlumun başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan devleti sorumlu tutuyorum.

Ve ne yazık ki, bunca sıcak günler yaşanırken genel bir sessizlik havası var. Çocuklarımız Ölüm Orucu Eylemine devam ediyor. Hep birlikte mücadele etmek ve onların yanında olmak zorundayız. Bu nedenle basını, işçileri, emekçileri yani herkesi yanımızda olmaya çağırıyorum. Çocuklarımızın yanında olalım" dedi.

Daha sonra basın mensuplarının sorduğu sorulara yanıt veren Tayyibe Aydın, İHD çalışanlarına ve basın mensuplarına teşekkür etti ve basın açıklaması sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği/
İZMİR

1 MAYIS MESAJI

Merhaba sevgili yoldaşlarım,

"...1 Mayıs, 1 Mayıs, işçinin emekçinin bayramı Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı..."

Canım yoldaşlarım, sizleri o kadar çok seviyorum ki, bunu anlatabilmek mümkün değil. Sabahtan beri kulağım şu lanet cızırtılı radyodaydı. Ve nihayet proletaryanın bayramının Taksim'de dalgalandığı haberini aldım. Evet yoldaşlar, Taksim'e çıkılır, çıkılmak istenirse çıkılır. Bunun başka yolu yok! Kararlılığımız ve coşkumuzla her türlü bedeli ödeyerek orada oluruz. Bu yıl da aynen böyle oldu. Çıkacağız dedik ve çıktık.

Radyodan yoldaşların seslerini duydum ya yeter bana. TV olmadığından izleyemedim ne yapalım! Ah, bir de görseydim ve yanınızda olabilseydim... İçim içime sığmıyor. Anlatmak istediklerim, duyularım çok yoğun, hele de şu anda. Peşimizden yalpalıyorlar, ne yapacaklarını bilemiyorlar. Bedel ödeyemeyen, bunu göze alamayan, bu kararlılığı gösteremeyenler devrim anında da söz sahibi olamayacaklardır. Sayının önemi yok. Daha fazlasını beklemiştim ama ayrıntılarını daha sonra öğrenirim. Önemli olan Kızıl 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim Meydanı'nda olmaktır ve biz oradaydık. Orada olmaya da devam edeceğiz. Çünkü orası proletaryanın kızıl meydanı.

Diğerleri neler yapıyorlar. Saraçhane'de toplanmışlar, hepsi o kadar. Lafla peynir gemisi yürüteceklerini zannedenler, emekçiler tarafından güvenilmez bulunuyor, bulunacaklar. Tıpkı Ölüm Orucu eylemimizde olduğu gibi. Eylemimiz de boş laflara, "etkisini yitirdi" söylemine aldırış etmeden kararlı bir şekilde ilerliyor. Tıpkı devrime ilerleyen proletarya gibi. Bu bizim farkımız, farkımızı kararlılığımızda gösteriyoruz. Boş laflara, boş politikalara her zaman sırtımızı çevirdik, tıpkı bugün olduğu gibi. Tavizsiz ilerledik; ilerleyeceğiz. 1 Mayıs'a katılan canlarımızı bir kez daha, kararlılıklarından, inançlarından dolayı kutluyorum, kucaklıyorum öpüyorum.

Sevgiyle...
Remzi Aydın

“TESLİM OLMAYACAĞIM İŞKENCECİLERE”

Armutlu barikatlarında tanıdım Selma'yı... Barikatlarda çok zaman geçirememiştik birlikte, ama yine de bende, cesur, gözüpek, tuttuğunu koparan bir izlenim bırakmıştı. Belki de, dış görünümünün sertliğinden böyle bir izlenime kapılmıştım. Evet, Selma gerçekten de cesur ve tuttuğunu koparan biriydi, ama sadece böyle olmadığını, o sert mizacı altındaki sevecenliğini zindanda görebildim ancak. Bize söylediği Arguvan türküleriyle, o şen kahkahasıyla ve yaşama ışıl ışıl bakan gözleriyle hatırlıyorum hep...

Bir keresinde heyecanla, mücadeleye nasıl başladığını anlatmıştı ... Arguvan'da ailesiyle birlikte yaşarken, lise yıllarında başlamış devrimci yayınları takip etmeye ve böyle tanışmış kendi kolektifiyle, sonra İstanbul'a gelmiş... Böylece devrim mücadelesi içindeki yerini almış...

Gözettiler, işkenceler ve kısa süreli tutuklanmalardan sonra en son Armutlu'da gözetilene alınarak 2001 yılında tutuklanmış ve Bakırköy zindanına götürülmüştü. 2004'ün Ocak ayında da bulunduğu Bakırköy zindanından zorla Gebze zindanına götürüldü.

“... Teslim olmayacağım işkenceciler. Zorla müdahale ediliyor, ben de defalarca deneyenlere defalarca kez direneceğim. Kendi zaferimin bu koşullarda kolay olmayacağını biliyorum. Devrimci irade ve yaratıcılığın önünde hiçbir gücün duramayacağını daha iyi biliyorum... Yine bu yolda yürürken sizlerden öğreneceğim; birbirimize öğretecek öğrenecek çok şeyimiz var. Ben de ölme kararlığımı büyütecek kendi zaferimi halkıma, vatanıma, sizlere armağan edeceğim.

...Nasıl yaşam nefes alıp vermenin ötesinde bir şey. Sizler de keşfedin, yaşamın ne olduğunu sorun. En çok da mutlu olun, umutlu bir iş yaptığınız için. Ve bir gün sizin de elinizde dalgalanacak bu bayrak. Yolumuzun doğruluğuna nasıl inanıyorsam, sizlerle yaşayacağıma, yerimin dolacağına da inanıyorum. Kendime de sizlere de güveniyorum. Sizleri çok seviyorum...”

Onu okuyorum, yazılanlardan ve kendi yazdıklarından... Ne ekleyebilirim ki bunlara? O, dediğini yaptı ve kendi zaferini kazandı! 1 Mayıs günü bulunduğu Gebze zindanında, bedenini ateşe vererek gerçekleştirdiği feda eyleminde Ölüm Orucu'nun 197. gününde ölümsüzleşti. Selma Kubat Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen 111. savaştı oldu.

1978'de yaşama merhaba dediği yerden, Malatya'nın, Arguvan İlçesine bağlı Koyuncu Köyü'nden ailesi ve yoldaşları tarafından 3 Mayıs günü, güneşe uğurlandı Selma...

Bir Leninist

SELMA KUBAT İZMİR'DE ANILDI!

Zindanlardaki Ölüm Orucu eyleminde bir savaştı daha ölümsüzleşti. Gebze zindanında bulunan Selma Kubat, Ölüm Orucu eyleminin 197. günü olan 1 Mayıs'ta bedenini ateşleyerek ölümsüzleşti. Selma Kubat, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen 111. savaştı oldu.

4 Mayıs günü İzmir TAYAD'lı ailer tarafından Konak Sümerbank önünde Selma Kubat'la ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Bizlerde Mücadele Birliği okurları olarak basın açıklamasına katıldık. Yapılan açıklamada;

“... Selma Kubat; 2000 yılından beri Türkiye hapishanelerinde süren Ölüm Orucu eyleminden dolayı devletin müdahalesi sonucu sakat kalan yüzlerce insan gibi kendisine de müdahale edilmesini engellemek, tecrit ve insanlık dışı uygulamaların son bulması için, Türkiye halkları özgür olsun diye kendini yakarak feda etmiştir.” denildi.

“Selma Kubat Ölümsüzdür!”, ve *“Baskılar Bizi Yıldırılmaz!”* pankartlarının açıldığı basın açıklamasında sık sık; *“Selma Kubat Ölümsüzdür”*, *“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”*, *“Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”* sloganları atıldı.

**Mücadele Birliği Okurları
İzmir**

1 Mayıs İsviçre’de Binlerce Kişinin Katılımıyla Kutlandı

Bu yılın 1 Mayıs, dünyanın hemen hemen her yerinde binlerce kişinin katılımı ve emperyalist yağma savaşlarının protestosu ile gerçekleşti. Yine bu yılın 1 Mayıs’na yaklaşırken, tüm dünya ayaklanmalar, iç savaşlar, isyanlar, işçi ve emekçilerin protestoları ve savaşın yarattığı sonuçların haberleriyle yankılandı. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarımız bir kez daha emperyalizme ve kapitalizme karşı birlik, mücadele, kavga ve zafer mesajları verdiler.

Bu yılın 1 Mayıs’ının Türkiye ve Kürdistan açısından ise daha bir önemi vardı. Çünkü, bazı sendikalar bu yıl 1 Mayıs’ta Taksim Alanı’na çıkacaklarını beyan ettiler. Uzun yıllardır terk edilen ve sadece biz Leninistler tarafından unutturulmayan bu Kızıl Meydana, sendikaların çıkacaklarını ilan etmeleri önemli bir gelişmeydi. Fakat eylem tarihi yaklaştıkça bir kez daha gördük ki, sendikalar burjuva usulünde ısrar ettiler ve hemen ağız değiştirerek Taksim’e gitmeyeceklerini açıkladılar.

İşte böylesi haberler altında bizim kulaklarımız ve dikkatlerimiz, oradan gelecek haberlere yönelmişken, buradaki 1 Mayıs hazırlıklarına başladık. 1 Mayıs günü sabah erken saatte yola çıkarak eylem yapılacak alana doğru gitmeye başladık. Eylem alanı, her zamanki gibi buranın en önemli kenti olan Zürih idi. Zürih Zentral Alanı’nda insanların toplanmasıyla sabahın erken saatinde yürüyüşe başlandı. Yürüyüş öncesi toplanma yerindeyken yerimizi aldık ve kortej aralarında 1 Mayıs ile ilgili bildirimizi, 9 Mayıs’ta Deniz Gezmüş Ve Yoldaşlarını Anma Etkinliği’mizin davetiyelerini yaygın bir şekilde dağıttık. Daha sonra yürüyüş kortejinde yerimizi alarak, konuşmanın yapılacağı alana doğru yürümeye başladık. Uzun bir yolu yürürken sokaklarda sloganlarımız çınladı. “Yaşasın 1 Mayıs”, “Yaşasın Türk-Kürt Halklarının Mücadele Birliği”, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak”, “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm” ve çeşitli Almanca sloganlar ile yürüyüşümüze sona erdirdik. Konuşma alanına gelindiğinde, orada yapılan konuşmaların dinlenilmesinden sonra eylem son buldu.

Eylem biz Leninistler, üzerinde partimizin adı yazılan pankartımızla katıldık. Beşbin kişinin katıldığı eyleme orak çekiçli bayraklarımız ve Che-Küba bayraklarıyla katıldık. Eylem coşkulu geçti.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN PROLETARYANIN DEVRİMCI SINIF PARTİSİ
TKEP/LENİNİST!**

İsviçre’den Leninistler*

* Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu haberi haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

Yaşasın 1 MAYIS Yaşasın SOSYALİZM

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs’ta tüm dünyadaki emekçiler gibi, Almanya’da yaşayan emekçiler de alanlardaydı. Almanya’nın irili ufaklı bir çok kentinde 1 Mayıs eylemleri yapıldı. Emperyalizmin kudurmuş saldırganlığının yaşandığı bu süreçte işçi ve emekçiler, emperyalist-kapitalist saldırılara karşı birlik ve dayanışmalarını gösterdiler.

Bizler de Almanya’da Leninistler olarak, Stuttgart kentindeki yürüyüşe katıldık. Alman emekçilerinin yanı sıra başka ülke halklarından oluşan göçmen gruplarının da bulunduğu eyleme katılımda, Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı parti ve örgütlerin ağırlığı vardı. Yoğun yağmurlu bir havada gerçekleşen eyleme 2 bin kişi katıldı.

“Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın Sosyalizm... TKEP/Leninist”, “Hasta La Victoria... Ölüm Orucu Sürüyor”, “Kapitalizme Karşı Yaşasın Sosyalizm” pankartlarıyla katıldığımız eylemde yürüyüş boyunca “Biji 1 Gulan Biji Sosyalizm”, “Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan”, “Zafere Kadar Devrim”, “Murat... Sibel... Aysun... Ölüm Orucu Sürüyor sürecek Zafere Kadar”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist” sloganlarını haykırdık. Ayrıca Almanca ve Türkçe TKEP/Leninist imzalı 1 Mayıs bildirimleri dağıttık.

Yürüyüş sonrasında yüreklerimizde Taksim’i bir kez daha zapteden yoldaşlarımızın coşkusuyla alandan ayrıldık.

**YAŞASIN 1 MAYIS YAŞASIN SOSYALİZM!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

Almanya’dan Leninistler*

* Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

Doğumunun 186. Yılında MARX VE MARKSİZM

Merhaba Dostlar,

Bizler Ayışığı Sanat Merkezi olarak kapitalizmin kendisi ile birlikte tüm dünyayı yıkıma sürüklediği bu dönemde, proletaryanın devrimci sanatını yaratma göreviyle çıktık yola.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem, çürüme ve asalaklıkta ulaştığı yeni bir evreden geçiyor. Bu evrenin yarattığı toplumsal yıkım, işçi sınıfı ve tüm dünyanın ezilen, sömürülen emekçilerini kapitalizme karşı harekete geçiriyor. Yeni evrenin en belirgin özelliği, kendini kapitalizm karşıtlığında ifade ediyor. Bugün kapitalizmin yıkım programları, dünya halklarının öfkelerini yükselterek, ezilenlerin ortak eylemini güçlendiriyor. Dünyanın tüm ezilen ve sömürülen halkları, kendilerini kurtuluşa götürecek olan bilimsel sosyalizmin aydınlatıcılığına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyor. Dünyanın her yerinden yükselen bu dalga, üzerinde yaşadığımız topraklarda da, Marx ve Engels'in yaratıcısı olduğu bilimsel sosyalizmi bir eylem kılavuzu olarak halkların önüne koymuştur. Marksizmin güncelliği, burjuva teorisyenlerce tartışılarsun, o, yığımlarla buluşarak maddi bir güce dönüşmektedir.

Bizler, 9 Mayıs Pazar günü, Ayışığı Sanat Merkezi'nde "Doğumunun 186. yılında Marx ve Marksizm" konulu bir söyleşi düzenledik. Amacımız Marx'ı mitletirmek değil, onu ve ideolojisini anlamak, kavramak, bilince çıkarmak ve yeni kuşaklara taşımaktı. Yılmaz Ekşi "Marx ve Paris Komünü", Orhan İyiler "Marx ve 21.

Yüzyıl", Sırrı Öztürk "Günümüzde Marksizm ve Teorik Yeniden Üretim" konulu incelemeleri ile söyleşiye katıldılar. Yaklaşık 70 kişinin bulunduğu söyleşi, günün anlamını en iyi ifade edeceğini düşündüğümüz Enternasyonal Marşı'nın söylenmesi ile başladı. Konuşmacıların ele aldığı konular, dinleyicilerde pratiğe dönük bir etki yaratması bakımından oldukça önemliydi. Marx'ın doğum gününe yönelik böyle bir etkinlik üzerinde yaşadığımız topraklarda belki de ilk defa yapıldı, bilemiyoruz ama, bizler çok iyi biliyoruz ki, "Ayaklanmalar Yüzyılı" olan 21. yüzyılda Marksizmin devrimci özünü öne çıkarmak, yeni bir dünya hedefleyen bizler için kaçınılmaz bir görevdir. Ve bizler, sorumluluğumuzun bilinciyle hareket ettik. "Filozoflar dünyayı yorumlamakla yetindiler, aslolan onu değiştirmektir" diyen Marx'ı; Marksizmi inşa eden bir deha, sınıf savaşımına, pratiğe müdahale eden bir militan olarak sahiplendiğimizi bir kez daha dile getirerek, Marx'ı anmanın, onun bu devrimci ilkesine sahip çıkmakla gerçekleşeceği bilinciyle hareket ettiğimizi belirterek etkinliğimizi bitirdik.

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ/TAKSİM

ANTEP'TE 1 MA-

Antep'te 1 Mayıs mitingi, saat 12:00'de İstasyon Meydanı'nda başladı. Mitingin saat 14:00'e kadar süreceğinin söylenmesine rağmen saat 13:00'de kürsüden yapılan anonsla bitirildi. Mitinge yaklaşık 1500 kişi katıldı. En çok dikkat çeken, kortejlerin büyük çoğunluğunun dağılık olmasıydı. Antep, Kürdistan'ın bir çok iline göre sanayileşmiş ve işçi sınıfının çoğunlukta olduğu bir il. 1980 öncesinde sendikalar ve siyasal örgütlenmesini geliştirmiş, bir

çok greve, direnişe ve devrimci eylemlere beşliklik etmiş bir kent. Fakat Antep, 80'lerden sonra karşı-devrim tarafından yoğun baskılar sonucu pasifize edilmiş ve henüz kendisini toparlayıp devrimci bir çıkış yapamamanın sancısını çekiyor. Ayrıca sosyal reformizmin, oportünist politikaların uzlaşmacı sendikacılığın sınıf içerisinde verdiği tahribattan da olumsuz etkilenmiş. Bu yanlış politikaların çıkışsızlığı da güvensizliği ve ümitsizliği körüklemiş. Bütün bu olumsuzluklardan dolayı, bu yıl Antep'te 1 Mayıs sönük geçti.

Oysa burada ücretler çok düşük, kimsenin iş güvencesi yok ve işsizlik, sefalet her geçen gün artıyor. Burada Kürt halkının yaşadığı bölgeler çok yoksul ve uzlaşmacı politikardan her geçen gün uzaklaşıyorlar. Antep işçi sınıfı ve emekçileri Leninist politikalarla örgütlenmeye başladığında devrim ve iktidar mücadelesinde önemli bir güç oluşturacak potansiyele fazlasıyla sahip. Biz Leninistler de bu bilinçle 1 Mayıs'a katıldık. Çevremizdeki herkes, 1 Mayıs'ın bu şekilde geçmesinden rahatsızdı. Biz de eylemden sonra toplanarak, genel olarak 1 Mayıs'ı ve özel olarak Antep'i değerlendirdik. Katılanlara İstanbul'da Taksim Meydanı'ndaki 1 Mayıs'ı ve tarihçesini anlattık. Hangi politikaların sonucu 1 Mayıs'ın özüne uygun geçmediğini ve Leninistlerin doğru politikalarının tüm suskunluk ve yok saymaya çalışma girişimlerine rağmen, işçi-emekçiler tarafından yüksek sesle dile getirilmeye başladığını, reformizmin ve her türden uzlaşmacı politikaların tabandan gelen baskıyla çatırdadığını gösterdik. Nesnel koşulların devrim için olgunlaştığını ve her eylemi iktidar perspektifiyle ele almak gerektiğini söyledik. Antep'te de bu tarz da hareket ettiğimizde 1 Mayıs'ın coşkulu ve militanca yapılacağını, devrim ve iktidar mücadelesinin önemli bir parçası olacağını söyledik. Bunun için şimdiden çalışmaya girişmek konusunda anlaştık.

Antep'ten Leninistler

DENİZ, YUSUF, İNAN SAVAŞA DEVAM

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan yoldaşlar, 6 Mayıs 1972 tarihinde faşist devlet tarafından idam edildiler.

İdam edilişlerinin 31. yıldönümünde Devrimci Öğrenci Birliği olarak, İzmir'de onları anmak için 6 Mayıs günü Ege Üniversitesi'nde toplandık. Üzerinde yoldaşlarımızın resmini çizdiğimiz "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara, Devrimci Öğrenci Birliği" yazılı pankartımızla Edebiyat Fakültesi'nin önündeki yerimizi aldık. Anmamız saat 12.00'da başladı. Pankartımızı açtıktan sonra, pankartın önüne Deniz yoldaşın bir resmini ve iki kızıl bayrağımızı geçirerek kortej oluşturduk. Kortejimizde "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" dövizleri ve kızıl bayraklarımız vardı. Kortejimizi düzenledikten sonra "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam" sloganlarıyla yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "İdamlar Bizleri Yıldıramaz", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegün Olacak" vb. sloganları attık ve yemekhanenin önündeki dört yol ağzını trafiğe kapatacak şekilde bir daire oluşturduk. Sonra Denizlerin nezdinde, devrim yolunda toprağa düşmüş bütün devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Saygı duruşunun ardından,

Denizlerle ve mücadeleleriyle ilgili hazırlamış olduğumuz metni okuduk. Sonra, yine sloganlar eşliğinde kendi yapmış olduğumuz dağıtıcı maketini ateşe verdik ve marş söylemeye başladık.

Eylemimizi yine sloganlarla eyleme katılan dostlarımıza ve yoldaşlarımıza teşekkür ederek bitirdik.

DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

Devrimci Öğrenci Birliği/İZMİR

ANTEP'TE 6 MAYIS

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşların idam edilerek ölümsüzleşmelerinin 32. yılında sinemanın önündeki meydan-da saat 13:00'te basın açıklaması yapıldı. Biz Leninistler de Denizlerin yoldaşları olarak eyleme katıldık. Kitle alkışlarla toplanmaya başlandı ve basın metni okundu. Aralarda "Biji Bratiya Gelan", "Emperyalist ABD 6. Filoyu Unutma", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" gibi sloganlar atıldı. Biz de "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" ve "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganlarını haykırdık. Yaklaşık 15 dakika süren açıklamadan sonra eylem bitirildi. Attığımız sloganlar polislin dikkatini çekmiş olacak ki yolda siviller önümüzü keserek kimlik sordular. Daha başka sorular sormak isteyince polislere müdahale ettik. Bunun üzerine kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Bizleri gözaltına almakla tehdit ettiler. Biz de buradaki tavrımızı orada da sürdürdüğümüzü söyleyince bizi bırakıp gittiler. Deniz yoldaşların başlattığı devrim mücadelesini hiçbir şekilde engelleyemeyecekler. Gelecek ve zafer bizimdir.

Antep'ten Leninistler

Merhaba Mücadele Birliği Okurları
Devrimci Öğrenci Birliği, olarak Ayışığı Sanat Merkezi'nde, 6 Mayıs 1972 yılında idam edilen Deniz, Hüseyin, Yusuf yoldaşları anmak için bir etkinlik düzenledik. Etkinliğimiz, açılış konuşmasıyla başladı. Sonra Denizler ve tüm devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu. Denizleri ve o dönemi anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrenciler, Deniz, Hüseyin ve Yusuf yoldaşların yazdıkları son mektupları okudular. Bu mektuplar okunduğu sırada arkadan müzikle fon yapıldı. En son, Denizler ve Gençlik Mücadelesi üzerine bir panel verildi. Etkinlik tamamen politik bir içeriğe sahip olmasına rağmen, gençlerin yoğun ilgisi oldu. Etkinlik bitiminde misafirlere ikramda bulunuldu. Gençler bir araya gelerek şarkılar, türküler söylediler ve etkinlikten mutlu bir şekilde ayrıldılar.

Bu etkinlikle birlikte gelen insanlar Denizler ve mücadeleleri hakkında detaylı bilgi edindiler. Denizi ve onun kurduğu DÖB'ü iyi tanıdılar.

İktelli'den DÖB'lü Bir Öğrenci

İKİTELLİ'DE 6 MAYIS EYLEMİ

6 Mayıs Perşembe günü Dolmabahçe'de düzenlenen, "NATO'yu Protesto" ve 6 Mayıs 1972'de idam edilen "Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Yoldaşları Anma" eylemi, kimi reformist ve oportünist yapılar yüzünden, Denizlere yakışmayan bir şekilde geçmişti. Yaklaşık 1 saat süren eylem, okunan basın açıklamasıyla sona erdirilmişti. Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşları devrimci bir eylemle anma kararı almış, çalışmalarına başlamıştık.

Eylem İçinde Eylem

İkitelli'de gerçekleştireceğimiz eylem, Toplu Konutlar Lisesi'ndeki öğrencilerin tam çıkış saatine denk geldi. Eylemin başlamasına dakikalar kala, bir devrimcinin bir grup çete üyesi tarafından bıçakla tehdit edildiğini öğrendik. Liselerde bu tür gruplar, daha önceden de okula gelmiş birkaç kişiyi tehdit etmiş ve bıçaklarla saldırmışlardı.

Öğrencilerin dağılma esnasında, tehdit edilen arkadaş yanımıza geldi ve durumu anlattı. Tam bu sırada çete üyeleri, öğrencilerin arasından olay yerinden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Geçmişteki bu türden saldırıları göz önünde bulundurarak faşist olduğunu düşündüğümüz bu

gruba Deniz Gezmiş yoldaşların devrimci ruhunu kuşanarak taşlar ve sopalarla cevap verdik. Neye uğradıklarımızı anlayamayan gençler, yine öğrencilerin arasından geri kaçmaya başladılar.

Tam bu esnada iki yoldaşımız ellerinde bulunan Deniz Gezmiş yoldaşın dev posterini açtı. Caddeyi trafiğe kapatarak sloganlarımızı gür bir sesle haykırmaya başladık: "Faşizme Karşı Silah Başına", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarını atarak yolu trafiğe kapattık.

Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına

Ara sokaktan, Deniz Yoldaşın dev resmi ve ellerimizdeki sopalarla birlikte, Parseller Caddesi'ne çıktık. Burada da caddeyi trafiğe kapatarak slogan attık. Yarım saat kadar süren eylem, kayıpsız sona erdirildi.

İkitelli'den DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)

İSVİÇRE'DE 6 MAYIS ANMASI

İsviçre'nin Basel şehrinde ilk defa bir anma etkinliği düzenleme kararı almıştık. Buradaki gücümüz sınırlıydı. Bu yüzden hazırlıklara uzun süre önce başlamamız gerekiyordu. Kendi olanaklarımızla etkinliğimizi duyuracak afişleri ve davetiyeleri hazırladık. Arkasından sinevizyon gösterimi için yine kendi olanaklarımızla Parti tarihimizi özetleyen bir CD hazırladık.

Günler öncesinden afişlerimizi astık, davetiyelerimizi dağıttık. Bu faaliyetle gücümüzün çok sınırlı olduğu Basel'de geniş

bir çevreyle ilişki kurduk. Teknik hazırlıklardan sonra sıra diğer hazırlıklara gelmişti. İki yoldaşımız şiir okumak için hazırlanmıştı.

Etkinlik için bize yerlerini açan Volks Akademia'dan dostlarımız yerin hazırlanmasında bize yardımcı oldular. Etkinlik yerini hazırladıktan sonra davetliler gelmeye başladı. 30-40 kişinin katıldığı etkinliğimiz sinevizyon gösterisi, şiir dinletisi ve düşüncelerimizi yansıtan konuşma metninin okunmasıyla sona erdi.

İsviçre'den Leninistler*

* Elimize e-posta yolu ile ulaşan bu haberi, haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

ÇALIŞMA NOTLARI:

ESNEK ÇALIŞMA/ESNEK ÜRETİM

HUKUK ESNEK ÇALIŞMAYA NASIL UYARLANIYOR-II

Daha önceki yazımızda hukukun esnek çalışmaya nasıl yarlandığı konusunu, gerek mevcut iş yasasından, gerekse pratikte ortaya çıkan örneklerle anlatmıştık. Asıl olarak iş hukukunun, işçi sınıfının 200 yıllık mücadelesinin sonucu olduğunu, burjuvaziyle işçi sınıfı arasında güç dengelerine göre şekillendiğini incelemiştik. Yine ayrıca hukukun, esnek üretimin yasal zeminini nasıl oluşturduğuna değinmiş, sayısal ve fonksiyonel esnekliği açıklamıştık. Bugünkü yazımızda ise, yine hukukun, sınıflı toplumlarda egemen sınıfın hizmetinde olan bir üst yapı kurumu olduğu gerçeğinden hareketle, uzaklaştırma stratejileri (taşeronlaşma, fason çalışma, işi parçalara bölme vs.) konusunu ele alacağız.

Taşeronlaşma: Taşeronlaşma, mevcut yasada alt işveren (taşeron), asıl işveren (sermayedar) ilişkisi olarak düzenlenmiş olup, iş yasasının 2. maddesinde şu şekilde tanımlanmıştır;

“Bir işverenden, işyerinde yürüttüğü mal veya hizmet üretimine ilişkin yardımcı işlerinde veya asıl işin bir bölümünde işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerde iş alan ve bu iş için görevlendirdiği işçilerini sadece bu işyerinde aldığı işte çalıştıran diğer işveren ile iş aldığı işveren arasında kurulan ilişkiye, asıl işveren-alt işveren ilişkisi denir. Bu ilişkide asıl işveren, alt işverenin işçilerine karşı o işyeri ile ilgili olarak bu kanundan, iş sözleşmesinden veya alt işverenin taraf olduğu toplu iş sözleşmesinden doğan yükümlülüklerinden alt işveren ile birlikte sorumludur.” (4857 Sayılı İş Kanunu Md.2)

Yukarıdaki tanımdan da anlaşılacağı gibi alt işveren, asıl işe yardımcı işlerde veya asıl işin bir bölümünde iş alabilir. Taşeron firma kendi bünyesindeki işçilere, orada gerçekleştirilen asıl işi yaptırılmaz. Zaten taşeronluk da yan işlerin desteklenmesi amacıyla doğmuş ve gelişmiştir. Bu tanıma göre alt işveren sadece, örneğin bir lastik fabrikasında yemek yapma işini üstüne alabilir veya bir hastanede temizlik işini üstlenebilir. Yani yapılan işi destekleyici ve kısmen o işyerinde çalışan işçilerin doğrudan işin kendisi ile ilgili olmayan ihtiyaçlarını karşılamak için çalışır. Ancak taşeronlaşma, gerek kanundan kaynaklanan eksiklikler ve gerekse burjuvaların daha fazla kar hırsı nedeni ile, taşeron firmaların işin tamamını üstlenmesi, asıl işi taşeron firma işçilerinin yapması şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Yukarıdaki hastane örneğine dönecek olursak, taşeron firma, sözleşme ile hemşire çalıştırmaktadır. Bir çok hastane bugün bu şekilde çalışmakta, hemşireler taşeron firma ile temizlik personeli olarak sözleşme yapmakta, ancak hemşire olarak çalıştırılmaktadır. Bu durum tam da kapitalist ekonomiye uygun düşmekte, keza bu şekilde çalışan hemşireler hem çok daha düşük ücretle çalıştırılmakta hem de iş kanunda düzenlenmiş olan bir çok haktan(!) yararlanamamaktadırlar.

Taşeronlaşma kimi zaman fason çalışma, kimi zaman ise işi

parçalara bölme şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Fason üretim modelinde, bir aracı tarafından iş dağıtılabılır ya da asıl sermayedar tarafından iş, parçalara bölünür. (Tekstil sektöründe sıkça karşılaştığımız gibi)

İşi parçalara bölmede ise, her işçi grubu işin yalnız bir bölümünü üretir ve sürekli aynı işi yapar. Tüm bunlar işçinin kendine ve ürettiği ürüne yabancılaşmayı derinleştirmesinin yanı sıra, asıl sermayedarın da sorumluluğu kendi üzerinden atmasını sağlamaktadır. İşçi tüm bu üretim biçimlerinde her iki patron tarafında da sömürülmekle beraber, her iki patron da işçilere karşı sorumluluğu kendi üzerinden atmaktadır.

Yaşanan bu sorunların yanı sıra alt işveren (taşeron), kendi işçi grubu ile iş sözleşmelerini ya hiç yapmamakta ya da bir yıldan az süreli yaparak işçilerin kıdem, ihbar tazminatı, yıllık izin hakkı ve buna benzer bir çok hakkını gasp etmektedir. Buna ilişkin olarak mevcut iş yasasının 11. maddesinin 2. fıkrasında, “Belirli süreli iş sözleşmesi, esaslı bir neden olmadıkça, birden fazla üst üste (zincirleme) yapılamaz. Aksi halde iş sözleşmesi başlangıçtan itibaren belirsiz süreli kabul edilir.” (4857 Sayılı İş Kanunu md.11) şeklinde bir düzenleme mevcuttur. Ancak uygulamada bu madde göz ardı edilmekte, kanundaki boşluklarla buna zemin yaratılmaktadır.

Yukarıdaki maddenin bir diğer yönü ise taşeron işçilerden hem asıl işverenin hem de alt işverenin birlikte sorumlu olmasıdır (2.madde). Buna göre hem alt işveren hem de asıl işveren taşeron işçilerin ücret, kıdem ihbar vs. haklarının ödenmemesi veya yerine getirilmemesi durumunda birlikte sorumlu olup, işçi bu haklarını, her ikisinden de isteyebilir. Ancak uygulamada her zaman olduğu gibi burada da problem yaşanmakta, işçi, karşısında muhatap bulamamakta ve haklarını ancak çok uzun ve yıldıracı bir yol olan mahkeme koridorlarında aramak zorunda kalmaktadır. Bu durumda işçi şunlarla karşılaşabilir; davayı açmak için yapacağı masraflar, kendisi ile beraber birkaç arkadaşının daha işten atılması, şiddete maruz kalması vs. Özetle bu uzun ve zahmetli yolun her zaman olumlu sonuç vermesi mümkün olmamaktadır.

Gerek mevcut iş kanunundaki düzenlemeler, gerekse uygulamada karşılaşılan sorunlar bize, kapitalist sistemin kendi çıkarları nasıl gerektiriyorsa o şekilde düzenlediği hukukun, işçilerin yaşadığı problemleri çözemeyeceğini göstermektedir. Sınıflı toplumlarda hukukun, egemen sınıfın ömrünü daha fazla uzatmak ve daha fazla kar elde etmek düşüncesine hizmet edeceği bilinmektedir. Çözüm, kapitalist sistemde yaşanan diğer sorunların çözümünde de olduğu gibi işçilerin kapitalizme karşı örgütlü mücadelesinden geçmektedir. Nitekim işçiler, haklarının gaspını hukukun çözemeyeceğinin bilinci ile komite ve konseylerde örgütlenmekte devrimci çözümlere yönelmektedir.□

İNİSİYATİFLİ OLMAK

İnisiyatif, başlatma önceliği demektir. İnisiyatifli olmak, bir şeyi yapmaya ön ayak olmak anlamına geliyor. Fakat konu, kavramın tanımından çok daha geniş anlamları içeriyor.

Bu, bir yerde eylemi ve belki de ayaklanmayı başlatmak olabileceği gibi, örgütlenmeyi başlatmak ya da örgütlü yapıda görülen aksamalara müdahale etmek anlamına da gelebilir. İç savaş ve ayaklanma dönemlerinde inisiyatifli olmak, daha da önemli bir hal alıyor. Olayların hızlandığı bir dönemde olayların hızına erişebilmek için bu şart. Diyelim ki bir yerde bir olay geliyor ya da bir sorun beliriyor, buna müdahale etmek, sorunu çözebilmek için her zaman kolektif yapının kararını beklemek, doğru bir davranış çizgisi olmayacaktır. “Kolektif karar alsın, ben uygulayım” demek, memur zihniyettir ve günümüzde mutlaka aşılması gerekiyor. Her şeyi kolektiften beklemek, insandaki tüm yaratıcı yönleri yok eder; onu bir makinenin sıradan bir dişlisi durumuna indirger. O artık sadece kendisine söyleneni yapan, daha fazlasını yapmak için hiç bir istek duymayan biri durumuna gelir. Kimi zaman, “görevinin insanı” olmakla, bu tür bir memur zihniyeti karıştırılabilir. “Görevinin insanı olmak”, inisiyatifsiz olmak, hiç kendi inisiyatifiyle bir şey yapamamak demek değildir. Görevinin insanı olmak, üzerine aldığı bir işi en iyi şekilde yapmak, ne pahasına olursa olsun, yarıda bırakmamak, sonuna kadar götürebilmek demektir. Görevinin insanı olmak, gerçekçi olup imkansız isteyebilmek demektir.

Şimdi artık inisiyatifli olmak konusunda gösterilen tüm çekinceler aşılmalıdır. Burada sözkonusu olması gereken şey, “cesur inisiyatif”tir. “Cesur inisiyatif”, sadece koşulların zorlanmasıyla olmaz. Yani ancak bir kadronun yalnız başına kaldığında düşünebileceği bir şey değildir. Elbette bir leninist, yalnız başına kaldığı koşullarda kendisi karar alıp kendisi uygulayabilmelidir. Ama kolektif ilişkiler içinde de “cesur inisiyatif” şarttır. Hatta kimi zaman bu o kadar hayati bir hal alır ki, doğru ve yerinde bir müdahale, olayların gidişini tamamen değiştirebilir. Elbette bunun için insanın kendisini sorumlu hissetmesi gerekir. Sorumluluk her zaman yetkili olmanın verdiği/vereceği bir şey değildir. İnsanlar yetkili olmadan da sorumluluk duyabilirler. Eğer kolektifin herhangi bir yerinde aksayan bir yan varsa veya işler daha iyi olması gerektiği halde olmuyorsa, bunda herkesin sorumluluğu vardır. O zaman yapılması gereken “cesur inisiyatif”i gösterip adım atmaktır. Doğru bildiği şeyi sonuna kadar savunup, pratik olarak bunun nasıl yapılacağını göstermektir. Hata yapmaktan korkmamak, yapa-

cağın hataların yoldaşların tarafından anlayış ve sabırla düzeltileceğini bilmektir.

“Cesur İnisiyatif”

Gösterememenin Olası Nedenleri

Bunların en başında gelen, az önce yukarıda bahsettiğiniz hata yapma korkusu ve bunun verdiği özgüven eksikliğidir. Buna eleştirilmekten korkmayı da ekleyebiliriz. Kendisine güven duymadan, her adımında ya da aldığı her kararda “acaba” sorusu kafasında dönenip duran ve hata yaptığında eleştirilmekten korkan biri inisiyatif sahibi

olamaz. Bu durumda tercih edilen daha çok, karar alma aşamalarında susmak ve alınan kararların pratiğe geçirilmesinde de kenarda durma, elini taşın altına koymama olmaktadır. Ne de olsa hiçbir şey yapmayanın hata yapması da mümkün olmayacaktır. Oysa hata yapmadan, yapılan hatalardan öğrenilmeden gelişme olmaz. Hiç kimse mükemmel değildir; herkes yaşamının belli dönemlerinde hata yapmış, bu hataların sonuçları üzerinden yeniden kendisini bilinçlendirmiş ve gelişimini sürekli tutmuştur. Bir insanın kendisini aşması ancak bu şekilde mümkün olabilir. Hatalar olacaktır; özellikle genç yoldaşların hata yapması gayet anlaşılabilir bir şeydir. Bilgi ve deneyim eksikliği bu türden şeylere neden olabilir. Lenin, gençlerin hata yapabileceklerini, onların hata ve eksikliklerine karşı sabır ve anlayışla yaklaşmak gerektiğini ve bu şekilde düzeltilebileceğini söylemiştir.

Hata yapmaktan korkmak, insanın yaratıcılığını köreltir. Yaratıcı düşünememe inisiyatifli olmanın önündeki engellerden birisidir. Kafasını devrimin sorunlarına yoğunlaştırmayan birinden yaratıcı olmasını bekleyemeyiz. Oysa sürekli, devrimin nasıl olacağını, bunun için neler yapmak gerektiğini, bir ayaklanma anına nasıl hazırlanmak gerektiğini düşünen insanlar, yaratıcılıklarını da zorlarlar. Her insanda yaratıcı bir kapasite vardır. Yeter ki bir konu üzerinde düşünülün, yoğunlaşsın. O konuda neler yapılabileceği, olaya başka bir açıdan bakılıp bakılamayacağı araştırılsın. Yaratıcılık doğuştan getirilen bir özellik değildir. İnsanlar diğer tüm yeteneklerini olduğu gibi yaratıcılıklarını da çalışarak, emek vererek geliştirebilirler. Ve açık ki, yaratıcı düşünceler öne süren insanları herkes dinler, onun fikirlerine önem verir. Ve doğal olarak yaratıcı düşünceler öne süren birisi, bulunduğu yerde inisiyatif sahibi olur. Bu, kolektif yapımız için de böyledir. Kolektifimizi bulunduğu her alanda öne çıkaracak olan şeylerden biri, yaratıcı çalışmadır. Hiç kimse yaratıcı bir çalışmayı görmezden gelemez. Herkesin düşünce üretmekte zorlandığı bir konuda kolektifimizin yaratıcı düşünceler öne sürebilmesi, sözümüzün daha çok dinlenmesi anlamına gelecektir. İnsanlar, karşılıklarına çıkan sorunların çözümünü önlerine koyan bir kolektifi kendilerine öncü olarak benimseyeceklerdir.

Yeterince inisiyatifli olamamanın nedenlerinden biri de herşeyi deneyimli kadrolardan bekleme, kendisine söylenmeden yapmamadır. Bu bazen, “Ne de olsa bu işi benden çok çok daha iyi yapacak biri var, bu durumda ben müdahale etmeyeyim” ya da “ne de olsa benim söyleyeceğim şey görülmüştür,

görülyordur, ben boşu boşuna söylemeyeyim” şeklinde bir kolaycılığa neden olurken, bazen de sadece ve sadece tembellikten, bir işi yapma isteksizliğinden kaynaklanmaktadır. Bilgi ve deneyim eksikliği önemsiz değildir; ama bunun arkasına sığınılmamalıdır. Eğer bilgi ve deneyim eksikliği varsa, bu hızla giderilmeye çalışılmalı, iş oluruna bırakılmamalıdır. Sorumluluk, bilgi ve deneyim gerektirir. Bilgi ve deneyim ise bekleyerek elde edilmez. Hiç kimsenin “bilgim ve deneyimim yok” diyerek sorumluluklardan kaçma hakkı yoktur. Devrim ve iç savaş dönemlerinde herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor. Pratik sürecin kendisi insanları geliştirecek, herkes pratik içinde pişecektir. Pratiğin dönüştürücü etkisinin gücünü görmek zor olmayacaktır. Victor Hugo’nun Sefiller adlı kitabını bir kez daha hatırlayalım, ne diyordu büyük yazar: “*Ayaklanma, adi duvar taşından gülle, hamaldan general yaratır*”

Özgüvenle Yaratıcı Gönüllü Çalışma

İnisiyatifli olmak için gönüllü çalışmayla örnek olmak gerekiyor. Çalışkan olmayan, çalışmasıyla yoldaşlarına örnek olmayan birisinin inisiyatifli olması da çok zordur. Olaylar karşısında heyecanlanmayan, içinde devrimin coşkusunu sürekli duyumsamayan birisinin inisiyatifli olması beklenemez. Eğer dünya üzerindeki devrimci gelişmeler, üzerinde yaşadığımız coğrafyadaki işçi emekçi eylemleri, devrimci eylemler bir insanı derinden etkilemiyorsa, o kişi devrimci eylemlere girişmek, işçi ve emekçi eylemlerine yön vermek konusunda inisi-

yatıflı olamaz. Kendisini dünya komünist hareketinin bir parçası olarak görmeyenler, dünya proleter ordusunun bir parçası olarak dövüştüğünü fark edemeyenler, dünyanın devrimci dönüşümü için mücadele isteği duymazlar. Ya da bu mücadeleyi bir alışkanlık gibi sürdürürler. Sadece yapmak zorunda oldukları işlerle ilgilenir ve daha fazlası için bir çabaya girişmezler.

Ancak gönüllü çalışma için istekli olanlar inisiyatif sahibidirler. Kitleler çok konuşana değil, işi örgütleyene bakarlar. Yığınları arkasından sürükleyecek olan devrimci eylemlerdir. Sözler dergi sayfalarında ya da konuşulduğu yerde kalırsa, buna uygun bir pratik faaliyet içinde olunmazsa, inisiyatiften de bahsedilemez. En iyi lafazanlar bile, bir müddet sonra kaale alınmazlar. En doğru politikalar bile eğer onları yaymak için yeterli “cesur inisiyatif” gösterilmezse, kendi kabuğunda sönmünlendir, etkili olmaz ve bir müddet sonra unutulur.

Bugün, devrim tarihsel bir inisiyatif gerektiriyor. Tek tek bireylerin inisiyatifinin bileşimiyle oluşan, ama bu toplamdan çok daha fazla bir şey olan kolektif bir inisiyatif. Bu kolektif inisiyatif sayesinde ki, proletaryanın devrimci sınıf partisi katalizör olabilecek, işçilerin, emekçilerin arasında bu sisteme karşı biriktirdikleri öfkeyi devrime dönüştürebilecektir. Yığınların siyasal eylemiyle devrimci iktidar arasında maya olabilecektir.

Şimdi devrim için daha fazla inisiyatif, daha fazla girişkenlik gerekiyor...□

BU ABLUKA DAĞITILACAK!

Uluslararası karşı-devrim ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin 1 Nisan günü eşgüdümlü olarak başlattığı terör sonucu, başta Ekmeke ve Adalet dergisi olmak üzere, onlarca demokratik kurum basıldı. 11 Eylül’le birlikte daha da açığa çıkan olgu, bir kez daha kendini gösterdi. Burjuvazi artık dünya çapında gelişen ve büyüyen devrim dalgasına sadece kendi ulusal sınırlarında değil, tüm dünya çapında birliktelikler kurarak saldırıyor. Bu cephenin adı, uluslararası karşı-devrim cephesidir. Devrim belası, kapitalistleri her dönem böylesi birliklere zorunlu kılmıştır. Ancak bugün, emperyalist-kapitalist sistem için çanların daha yüksek sesle çaldığının farkına varan burjuvalar için, bugünkü karşı-devrim cephesinin örülmesi çok daha can alıcı bir hal almış, ölüm-kalım noktası haline gelmiştir.

Bizler de, özellikle 1 Mayıs ve emperyalizmin savaş makinası olan NATO toplantısı öncesi artan saldırılara karşı, devrimci bir yanıt verebilmek amacıyla bir eylem düzenledik. 14 Nisan Çarşamba günü saat 12.30’da Antakya Arkeoloji Müzesi önünde toplandık. Basın açıklamasını HÖC, Mücadele Birliği Platformu, BDSP ve ESP düzenledi. “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Tutuklananlar Serbest

Bırakılsın” sloganlarının yazılı olduğu pankartın açılmasıyla, yapılan saldırıları teşhir eden ve emek güçlerini bu saldırılara karşı olmaya çağıran basın metni okunmaya başlandı. Metin okunurken sık sık “Devrimci Basın Susturulamaz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganları atıldı. Basın açıklaması metni okunduktan sonra devrimci sloganlar atıldı ve eylem alkışlarla bitirildi. Sosyalist basının oluşturduğu bu birlik, sonraki saldırılarda da korunmalı ve güçlendirilmeli.

**EKMEK VE ADALET YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!**

Hatay Mücadele Birliği Platformu

SİBELİMİZ, DENİZ FENERİMİZ

Faşist devletin yaptığı 19 Aralık 2000 zindan katliamıyla birlikte başlayan Ölüm Orucu eyleminin 1. Ekibinde yer alan Sibel Sürücü, Ölüm Orucu eyleminin 119. gününde 22 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzleşerek, bedenini güneşe, bilincini ise yoldaşlarına armağan etti. O da tüm devrim savaşçıları gibi yiğitti, cesurdu ve öncü kimliği ile düşmanı bile şaşkırtacak kadar yüreği devrim ateşi ile yanan bir Leninistti. Ölüm Orucu eylemi ona ilk teklif edildiğinde hiç tereddüt etmeden zafer bilincini kuşanarak onurlu bir şekilde alınca kızıl bandını taktı ve proletaryanın öncülerine yarasır bir şekilde bedenini ölüme yatırdı.

Bizler Sibel'in yoldaşları olarak onu, ona yakışır bir şekilde anmak için 25 Nisan Pazar günü Ayazma Mezarlığı'na gittik. Mezarına onun en çok sevdiği çiçek olan papatyaları bıraktık ve saygı duruşu ile başladı anmamız. Sibelimizin şiirleri ve Ölüm Orucu eyleminde zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğrayan Ergül Çiçekler yoldaşımızın 19 Aralık katliamını anlatan "Dört Ateşten Gün, Dört Ölümden Gece" şiirleri okundu. Sibel yoldaşı anlatan konuşmalar yapıldı. "Sibel Yoldaş

Ölümsüzdür" pankartını açtığımız anma, "Sibel Sürücü Ölümsüzdür!", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz!", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar!" haykırışlarıyla son buldu ve kızıl çiçeklerimizi yoldaşımızın mezarına bırakarak anmamızı bitirdik.

Mezar anmamızdan sonra Sibel yoldaşın resimleriyle süslenmiş olan Ayışığı Sanat Merkezi'ne giderek anmamızı burada sürdürdük. Sibel yoldaşın 1999-2001 yılları arasında Ümraniye ve Kartal zindanında, birlikte kaldığı yoldaşlarla çektiği fotoğrafların dia gösterimi yapıldı.

Yoldaşımızın annesi Sakine Sürücü, bizlere Sibel'i anlattı. Onun devrimci kişiliğini, kendi duygularıyla bizlere aktardı.

Etkinliğimiz, folklor gösterisi ve müzik dinletisi ile devam etti. Daha sonra, İkitelli Ayışığı Sanat Merkezi Sibel Sürücü Şiir Topluluğu bizlere şiirlerini okudu. Etkinlik boyunca çeşitli zindanlardan gelen anma mesajları okundu.

Ayrıca Ölüm Orucu eyleminin düşmanın beyninde bir bomba gibi patlamasıyla birlikte, Sibel yoldaşın ölümsüzleştiği gün 22 Nisan'da ve anmasının yapıldığı gün olan 25 Nisan tarihinde, bütün İkitelli sokakları çevik kuvvet otobüsleriyle, panzerlerle ve akreplerle çevrilmişti. Bu, faşizmin artık devrimcilere işçilere-emekçilere ne kadar pervasızca saldırdığının göstergesidir.

**SİBEL YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

**Mücadele Birliği Okurları
İkitelli**

YÜREĞİMİZ DEVRİM SAVAŞÇILARIYLA BİRLİKTE ATİYOR

Bizler, devrimci kurumlar olarak, işçilere, emekçilere ve öğrencilere devrimci kültürü veriyoruz. Yükselen devrimci mücadeleye kültür ve sanat cephesinden katkı sunuyoruz. Devrimci sanat merkezlerinde devrimci kültür vermek kadar devrim için, işçilerin ve emekçilerin kurtuluşları için, sosyalizm için mücadele veren devrim savaşçıları sahiplenmek de gerekiyor; çünkü, onların gösterdiği yoldan yürümek bizim için onur vericidir.

Bizler, 25 Nisan tarihinde sanat merkezimizde, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen devrim ve komünizm savaşçısı olan ve bütün hayatını devrime adanmış olan Sibelimizi bir etkinlikte andık.

İşçilerin ve emekçilerin kendi proleter kültürlerini aldıkları sanat merkezimiz böylesine onurlu ve insanlığın özgürleşmesi için savaşan bütün devrimcilerin anısını sonsuza dek

yaşatacak ve yüreklerimizi onların yüreklerinin yanına koyarak burjuva kültüre karşı mücadele edeceğiz.

**Ayışığı Sanat Merkezi
İkitelli**